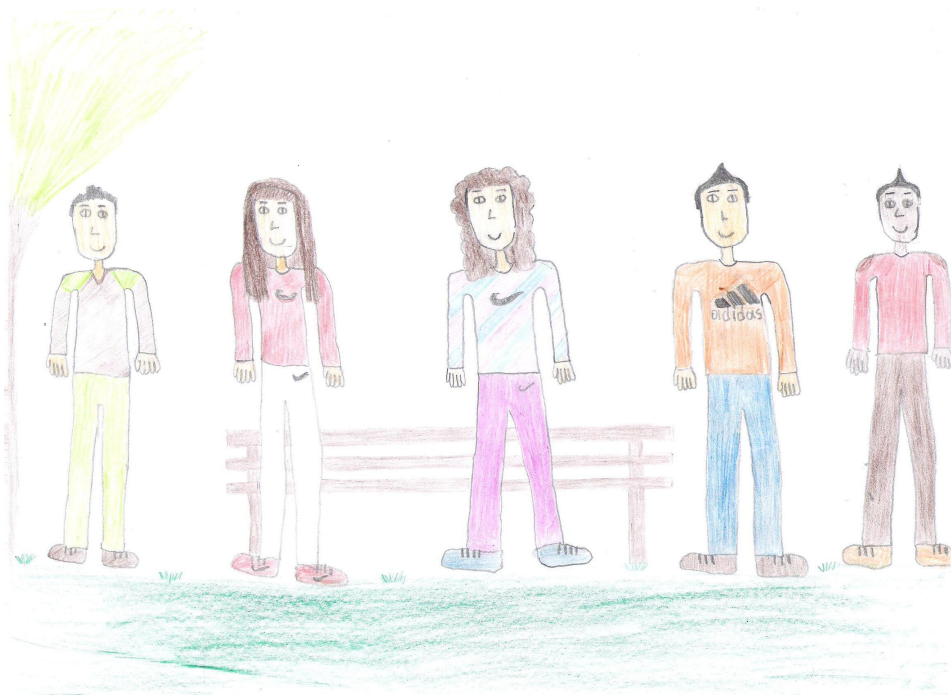

**ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΣ Ε΄ ΤΑΞΗΣ
ΤΟΥ 4^{ου} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΠΥΛΑΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**
ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑΣ

**Πέντε μικροί ντεντέκτιβ
κι ένας σκύλος**

(μια ιστορία σε έξι εκδοχές)

Θεσσαλονίκη, Μάιος 2013

Περιεχόμενα

<u>1η ΕΚΔΟΧΗ</u>	4
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	4
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	5
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	8
<u>Ώρα για δράση</u>	11
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	13
<u>Άραγε τι είχε συμβεί;</u>	14
<u>2η ΕΚΔΟΧΗ</u>	16
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	16
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	18
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	20
<u>Ώρα για δράση</u>	21
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	24
<u>Όλα πήγαν κατ' ευχή</u>	25
<u>3η ΕΚΔΟΧΗ</u>	26
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	26
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	28
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	30
<u>Ώρα για δράση!</u>	32
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	34
<u>Ένα μέλος της παρέας φεύγει</u>	36
<u>4η ΕΚΔΟΧΗ</u>	38
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	38
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	39
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	42
<u>Ώρα για δράση!</u>	43
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	45

<u>Ξυπνώντας από ένα όνειρο</u>	46
<u>5η ΕΚΔΟΧΗ</u>	48
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	48
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	49
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	51
<u>Ώρα για δράση</u>	53
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	55
<u>Η μπανανόφλουδα τριγυρίζει τον Πεινάλα</u>	56
<u>6η ΕΚΔΟΧΗ</u>	58
<u>Ας γνωριστούμε πρώτα ...</u>	58
<u>Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση</u>	60
<u>Πρόκειται για απαγωγή;</u>	62
<u>Ώρα για δράση!</u>	65
<u>Το μυστήριο συνεχίζεται</u>	67
<u>Ένα ατύχημα με αίσιο τέλος</u>	68
<u>ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ</u>	70
<u>ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ</u>	71

1^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό μού φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνισα και κόλλησα σε αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους.

Να! Δείτε τους σε εκείνο το παγκάκι του πάρκου, πόσο αγαπημένα παίζουν!

Αλλά νομίζω ότι ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω! Να! Αυτός είναι ο Πατρίκ, ένα παιδί από την Γαλλία. Ο Πατρίκ είναι ο αστείος της παρέας. Γεννήθηκε στη Γαλλία και ήρθε στην Ελλάδα, ωστόσο ξέρει καλά και τις δυο γλώσσες. Είναι πολύ φιλικός με τα άλλα παιδιά. Δίπλα του κάθεται ο Γιάννης. Ο Γιάννης είναι έξυπνος κι επίσης φιλικός. Το χόμπι του είναι το ποδόσφαιρο.

-Ωχ! Έρχεται η Χαρά! Κάντε πως δεν συμβαίνει τίποτα!

-Πεινάλα! Έλα!

-Γαβ, γαβ!

-Εντάξει! Αν αλλάξεις γνώμη έλα.

Λοιπόν, αυτή ήταν η Χαρά, ένα κορίτσι δέκα ετών, όπως όλα τα παιδιά. Είναι άριστη μαθήτρια κι ευγενική με όλους. Αυτή δίπλα της είναι η Θέλμα. Ένα κορίτσι επίσης πολύ καλό. Της αρέσει το ποδόσφαιρο και το βόλεϊ.

Και τέλος ο Πέτρος. Ο Πέτρος είναι άριστος στα μαθήματά του. Του αρέσει πολύ το ποδόσφαιρο και το μπάσκετ.

Ελπίζω αυτά τα πέντε παιδιά να τα αγαπήσετε γρήγορα, γιατί είναι η καλύτερη παρέα.

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

Τώρα, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, εγώ δεν πήγα ποτέ μου σχολείο. Δεν έμαθα γραμματική, αριθμητική και τα τοιαύτα. Βλέπετε, δεν σκέφθηκαν ακόμα οι άνθρωποι ένα σχολείο για σκυλιά. Δεν χτίστηκε ακόμα το σκυλοσχολείο της γειτονιάς μου. Αλλά τα βασικά τα ξέρω, τόσα χρόνια που κάνω παρέα με ανθρώπους. Ξέρω να μετρώ καλά ως το δέκα. Και σήμερα, πώς μου ήρθε αυτό, σκέφτηκα να τους μετρήσω και τους έβγαλα ... τέσσερις. Ας δοκιμάσω ξανά μήπως μπέρδεψα τα νούμερα. Έχουμε και λέμε, λοιπόν. Ένας ο Πατρίκ, δύο η Θέλμα, τρεις η Χαρά, τέσσερις ο Πέτρος. Πέντε ... ο Γιάννης λείπει ... μα πού πήγε ο Γιάννης; Και γιατί οι υπόλοιποι φίλοι της παρέας είναι τόσο ανήσυχoi; Αυτό πρέπει να το ανακαλύψω. Αχ, πέρασε η ώρα πρέπει να φύγω.

-Πάμε Πεινάλα, πρέπει να φύγουμε.

-Γαβ! Γαβ!

Ωραία φτάσαμε στο σπίτι του Πέτρου. Μα πού είναι ο Γιάννης, θα έπρεπε να είχε γυρίσει.

-Πεινάλα, αρχίζω να ανησυχώ. Πρέπει να το πούμε στους γονείς του Γιάννη.

Ο Πέτρος με πήγε στο σπίτι του Γιάννη.

Φτάσαμε. Μόλις μπήκε ο Πέτρος μέσα, άκουσα να λέει η μαμά του Γιάννη ότι δεν είδαν τον Γιάννη σήμερα και ότι ήταν μαζί μας. Α! Θέλετε να μάθετε πού βρίσκομαι! Ε, λοιπόν δεν θα το πιστέψετε. Η μαμά του Γιάννη είναι αλλεργική στα σκυλιά και έτσι δεν μα

αφήνει να μπω μέσα στο σπίτι ... Τι; Όχι! Όχι, πάλι εσύ. Είναι ο σκύλος του γείτονα, είναι πολύ άγριος και ... Για μισό λεπτό, με κυνηγάει; ΜΕ ΚΥΝΗΓΑΕΙ!!! Τώρα τρέχω να του ξεφύγω. Ωχ! Την πάτησα, ένας λάκκος με λάσπη, θα προσπαθήσω να τον περάσω για να του ξεφύγω. Ωπ! Τον προσπέρασα τελικά. Δεν πήγαν τζάμπα τα μαθήματα αυτοάμυνας από επιθέσεις λυσσασμένων σκυλιών. Πάω να δω αν ήρθε ο Πέτρος. ΑΑ! Αυτός με περιμένει. Γαβ! Γαβ!

-Πού ήσουν, Πεινάλα; Τέλος πάντων, πάμε να ρωτήσουμε και τα άλλα παιδιά.

-Γαβ! Γαβ!

-Τι είδες Πεινάλα; Α! Η Θέλμα, γεια σου Θέλμα!

-Γεια σου Πέτρο, μήπως είδες τον Γιάννη; Θέλω να τον ρωτήσω κάτι για τα μαθήματα.

-Κι εμείς τον ψάχνουμε, αλλά δεν τον βρήκαμε. Πήγαμε στο σπίτι του και η μάμα του νόμιζε ότι ήταν μαζί μας.

-Καλά! Τότε πάω σπίτι τώρα. Γεια σου Πέτρο!

-Γεια σου Θέλμα!

-Πεινάλα, μήπως ξέρεις πού είναι ο Γιάννης;

-Ουϊκ! Ιουκ!

-Κατάλαβα! Ούτε και εσύ ξέρεις!...

Μερικές φορές νομίζω ότι ο Πέτρος με καταλαβαίνει. Τώρα αρχίζω να ανησυχώ με την εξαφάνιση του Γιάννη. Ελπίζω να τον βρούμε γρήγορα, για να μη χαλάσει η παρέα μας.

ΠΕΤΡΟΣ

Πρόκειται για απαγωγή;

Με λένε Γιάννη. Αυτό θυμάμαι τώρα για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι, μα άκρη δεν βρίσκω. Ποιος μ' έφερε εδώ, πού βρίσκομαι; Γιατί είναι τόσο σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες

βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, αλλά ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω. Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε αν φωνάξω, θα με ακούσει κανένας ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας; Κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τη μαμά μου που θα βάλει τις φωνές κι από πάνω που εξαφανίστηκα. Για να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμιά χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ...

Δεν υπάρχει καμία ελπίδα να ξεφύγω. Βρίσκομαι σε ένα μικρό δωματιάκι, στο οποίο υπάρχει ένα κρεβάτι και ένα τραπεζάκι. Επίσης υπάρχει ένα μικρό παράθυρο που είναι όμως πολύ ψηλά. Το μόνο μέρος απ' το οποίο θα μπορούσα να ξεφύγω είναι η πόρτα. Δυστυχώς όμως, όπως σας εξήγησα πριν, τα χέρια μου είναι δεμένα με σπάγκο. Μην έχοντας τι άλλο να κάνω, αποφάσισα να ξαπλώσω στο κρεβάτι μου.

Πρέπει να με πήρε ο ύπνος, γιατί ξύπνησα όταν άκουσα κάποιον να ξεκλειδώνει την πόρτα. Τότε μπήκαν μέσα δύο μασκοφορεμένοι άντρες. Και οι δύο ήταν ψηλοί. Αυτό μόνο πρόλαβα να δω.

«Μην τολμήσεις να μιλήσεις γιατί δεν φοβάμαι να πυροβολήσω.» Είπε ο ένας. Τότε κατάλαβα πως είχα μπλέξει πολύ χειρότερα απ' ό,τι νόμιζα. Ο άλλος με πήρε και με κουβάλησε μέχρι την εξώπορτα. Τότε μου είπε να βγω έξω και να μπω γρήγορα στην καρότσα απ' το βαν που ήταν μπροστά στο σπίτι σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Έκανα αυτό που μου είπε, καθώς οι δύο τους με ακολούθησαν από πίσω. Μόλις βγήκα έξω, συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν ελάχιστα μακριά από τη γειτονιά μου!

Δεν είχα ρολόι για να δω, αλλά η διαδρομή πρέπει να κράτησε περίπου μισή ώρα. Το φορτηγάκι σταμάτησε έξω από μία βίλα με μια τεράστια αυλή. Μου είπαν να διασχίσω γρήγορα την αυλή. Λίγο πριν μπω στο σπίτι, μου έδεσαν τα μάτια. Μου τα έλυσαν μετά από λίγο, όταν πια με είχαν βάλει σε ένα μικρό δωμάτιο.

«Προς το παρόν, αυτό είναι το δωμάτιο σου. Μην προσπαθήσεις να φωνάξεις. Δεν πρόκειται κανείς να σε ακούσει εδώ που είσαι» μου είπε ο ένας, και μετά έφυγαν και κλείδωσαν την πόρτα.

Το δωματιάκι ήταν παρόμοιο με το προηγούμενο. Η μόνη η διαφορά ήταν πως υπήρχε μία ακόμη πόρτα εκτός απ' την άλλη που έβγαζε στο υπόλοιπο σπίτι. Περίεργος πήγα να την ανοίξω. Δεν ήταν κλειδωμένη. Απογοητεύτηκα όταν είδα ένα μπάνιο το οποίο ήταν επίσης μικρό.

Αυτό που δεν κατάλαβα είναι το γιατί υπήρχε ένα τόσο μικρό και ακατάστατο δωμάτιο σε μια τόσο μεγάλη και προφανώς πολυτελή βίλα. Τα λεπτά και οι ώρες περνούσαν πολύ βαρετά. Οι δύο απαγωγείς μου, μού έφερναν λίγο φαγητό και νερό κάθε πρωί για όλη τη μέρα.

Στο μυαλό μου στριφογύριζαν συνεχώς τα ίδια ερωτήματα: Τι σκοπεύουν να κάνουν αυτοί που με απήγαγαν; Είναι καλά οι φίλοι μου και η οικογένεια μου; Θα καταφέρουν να με βρουν και να με πάρουν πίσω; Πάντως για ένα πράγμα θέλω να είμαι σίγουρος. Πως στο τέλος αυτής της περιπέτειας ή της ιστορίας ή όπως αλλιώς θέλετε πείτε το, η οικογένεια μου, οι φίλοι μου και εγώ θα είμαστε σώοι και αβλαβείς.

Ωρα για δράση

-Παιδιά κάτι πρέπει να κάνουμε, να βοηθήσουμε τον Γιάννη ..., είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

-Ναι, τώρα που ξέρουμε πού βρίσκεται πρέπει να δράσουμε γρήγορα ..., συμφώνησε η Θέλμα.

-Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί; αναρωτήθηκε η Χαρά.

Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δυο θεόρατα αυτιά και δυο πελώρια μάτια και πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί κι αυτός μαζί της κάποια λύση.

-Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα. Ακούστε καλά το σχέδιό μου, είπε αποφασιστικά ο Πέτρος και οι υπόλοιποι της παρέας γύρισαν προς το μέρος του για να μάθουν τι πέρασε από το μυαλό του αγαπημένου φίλου τους. Πρώτα, γυρνάμε σπίτι και λέμε στους γονείς μας ότι θα πάμε πενθήμερη στην Αθήνα. Ετοιμάζουμε τα πράγματα. Αύριο ξεκινάμε! Ραντεβού εδώ.

Μετά από μισή ώρα ήρθε ο Πέτρος και ακολούθησε η Χαρά . Μετά από ένα δεκάλεπτο ήρθαν ο Πατρίκ με τη Θέλμα .

-Λοιπόν, κινητά φέρατε; ρώτησε ο Πέτρος.

-Ναι! απάντησαν όλοι μαζί.

-Αυτό που θα κάνουμε είναι πολύ επικίνδυνο αλλά δραστικό.

-Τι θα κάνουμε ; ρώτησε η Θέλμα .

-Πρώτα θα μάθουμε από ποιο μαγαζί παραγγέλνουν πίτσα, μετά θα ζητήσουμε από τον πιτσαδόρο να βάλει ένα κινητό, ώστε να το πάρει ο Γιάννης.

-Και αν δεν το πάρει; ρώτησε η Χαρά τον Πέτρο, που ήταν γεμάτος σιγουριά.

-Ας ελπίσουμε ότι θα το πάρει, της απάντησε ο Πέτρος, που τώρα είχε κι αυτός τις αμφιβολίες του.

Κι έτσι κι έγινε. Την ίδια κιόλας μέρα έμαθαν από πια πιτσαρία παράγγελλαν και έπειτα πήγαν και παρακάλεσαν τον πιτσαδόρο. Ο πιτσαδόρος δέχθηκε να τους βοηθήσει εφόσον θα του έλεγαν τον λόγο. Την πρωτοβουλία την πήρε ο Πέτρος:

-Να ξέρετε αυτοί οι άνθρωποι έχουν απαγάγει τον φίλο μας.

-Είστε σίγουροι; Αναρωτήθηκε ο Θωμάς - έτσι έλεγαν τον πιτσαδόρο. Και αλήθεια να είναι, είναι πολύ επικίνδυνο να πάτε μόνοι σας. Θα έρθω και εγώ μαζί σας! συνέχισε ο Θωμάς.

-Εντάξει! είπε ο Πατρίκ.

-Πώς μάθατε πού βρίσκεται;

-Αυτοί οι άνθρωποι, όταν έπιασαν τον Γιάννη, άφησαν μια διεύθυνση. Τους ακολουθήσαμε και ήρθαν σε αυτό το σπίτι .

-Για ποιο λόγο τον απήγαγαν;

-Οι κάμερες ασφαλείας κατέγραψαν ό,τι είχαν πει, απάντησε η Χαρά.

-Τον απήγαγαν για να έχουν άλλοθι, είπε η Θέλμα .

-Για ποιο λόγο να έχουν άλλοθι;

-Τους κυνηγάει η αστυνομία, απάντησε ο Πατρίκ.

-Κι ένα παιδί θα ήταν τέλεια αφορμή, συμπλήρωσε ο Πέτρος.

-Λοιπόν, θα με βοηθήσεις; ρώτησε η Θέλμα.

-Ναι! της απάντησε.

-Ξεκινάμε! είπε ο Πέτρος. Πάρε ένα κινητό, είπε η Χαρά και του έδωσε το κινητό της.

Τελικά, ο Γιάννης πήρε το κινητό.

Τα παιδιά περίμεναν να δουν τους απαγωγείς να φεύγουν. Το βράδυ έφυγαν. Τους είδαν να μπαίνουν στο φορτηγάκι και να φεύγουν. Πήραν τηλέφωνο στον Γιάννη για να σιγουρέψουν ότι δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Μετά από λίγο μπήκαν μέσα. Πήραν ξανά τηλέφωνο στον Γιάννη για να ακούσουν από τον ήχο που θα έκανε το κινητό και να πάνε εκεί. Η Θέλμα άνοιξε την πόρτα και είδε τον Γιάννη.

-Πάμε πριν ξαναγυρίσουν! είπε ο Θωμάς.

Τα παιδιά συμφώνησαν. Τότε άρχισαν να τρέχουν .

Όταν έφτασαν στο σπίτι του Γιάννη, η μαμά του από τη χαρά της άρχισε να τον φιλάει. Όλοι ήταν χαρούμενοι που έσωσαν τον φίλο τους.

-Πάλι καλά που δεν μου έβαλε τις φωνές, είπε από μέσα του ο Γιάννης.

Επιτέλους όλοι ήταν μαζί στο σπίτι τους, παρέα με τον αγαπημένο τους φίλο. Όλοι ήταν πλέον πολύ καλά!

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος! Όλα πήγαν κατ' ευχή! Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση τους. Όλοι ήταν πάλι μαζί! Ο Γιάννης ήταν ελεύθερος και ήταν μαζί τους, όπως παλιά. Όμως κάτι είχε πάλι συμβεί, κάποιος πάλι έλειπε. Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πατρίκ όπου είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη.

-Ο Πεινάλας, βρε παιδιά! Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε; Αλήθεια πού βρίσκεται ο Πεινάλας;

-Έλα τώρα Θέλμα, αφού ξέρεις ότι οι γονείς μου δεν αφήνουν τον Πεινάλα να μπαίνει στο σπίτι. Τον άφησα έξω να φάει.

Ο Πατρίκ πήγε έξω να δει τι κάνει ο Πεινάλας, αλλά αυτός δεν ήταν εκεί! Ο Πατρίκ έτρεξε μέσα στο σπίτι να ειδοποιήσει τα παιδιά κι έτσι όπως έτρεχε, γλίστρησε και έπεσε πάνω στο αγαπημένο βάζο της μαμάς του. Τα παιδιά έτρεξαν να τον βοηθήσουν, αλλά ο Πατρίκ είχε λιποθυμήσει. Τα παιδιά τον πήγαν στο κρεβάτι του και ξύπνησε μια ώρα αργότερα.

-Πατρίκ, είσαι καλά; ρώτησε ο Γιάννης.

-Όχι, δεν είμαι καθόλου καλά. Χάθηκε ο Πεινάλας!

-Τι; ρώτησαν οι άλλοι τέσσερις.

-Μη χάνουμε χρόνο λοιπόν, πρέπει να βρούμε τον Πεινάλα.

-Φύγαμε!

Τα παιδιά με ένα σακίδιο πήγαν στο μέρος που ήταν ο Γιάννης. Ερεύνησαν σχεδόν όλο το μέρος, μα ο Πεινάλας άφαντος.

Όταν γύριζαν σπίτι, είδαν τους γονείς του Πατρίκ με τον Πεινάλα.

-Μαμά! Εσείς έχετε τον Πεινάλα;

-Ναι. Γιατί δεν είστε στο σπίτι; Σου είπα να με περιμένεις στο σπίτι! είπε η μαμά του Πατρίκ θυμωμένη.

-Πατρίκ, δεν τακτοποιήσαμε το σπίτι και το αγαπημένο βάζο της μαμάς σου είναι σπασμένο, ψιθύρισε η Χαρά στον Πατρίκ. Ο Πατρίκ πήγε να την σταματήσει μα ήταν πλέον αργά. Οι γονείς του Πατρίκ μπήκαν στο σπίτι και είδαν το σπίτι ανακατωμένο και το βάζο σπασμένο.

-Πατρίκ! φώναξε η μητέρα του νευριασμένη.

Άραγε τι είχε συμβεί;

Έπειτα από τα προηγούμενα γεγονότα, η παρέα, αν και με τον Πατρίκ στενοχωρημένο από τη ζημιά που έκανε, συγκεντρώθηκε στο σπίτι της Χαράς για να γιορτάσει την άριστη αντιμετώπιση των τελευταίων προβλημάτων.

-Επιτέλους τελείωσαν τα προβλήματα, όλοι είμαστε εδώ! φώναξε ανακουφισμένος ο Γιάννης.

-Συμφωνώ! Ελπίζω να μην προκύψει κάτι καινούριο, που θα μας χαλάσει τη διάθεση, ψιθύρισε προβληματισμένος ο Πέτρος.

-Ας μη σκεφτόμαστε αρνητικά! Πάμε να φάμε τις τηγανίτες που μας ετοίμασε η μαμά μου, είπε πεινασμένη η Χαρά.

-Ελάτε παιδιά, καθίστε. Να σας βάλω χυμό; ρώτησε η μαμά της Χαράς.

-Ευχαρίστως! φώναξαν τα παιδιά με μια φωνή.

Τα παιδιά έφαγαν το γεύμα τους και πήγαν στο διπλανό παρκάκι να παίξουν.

-Καιρό είχαμε να παίξουμε ξέγνοιαστα. Δε συμφωνείτε; διαπίστωσε ο Πέτρος.

-Δίκαιο έχεις, Πέτρο, συμφώνησαν οι υπόλοιποι.

-Πάμε στον κήπο του σπιτιού μου, να παίξουμε το καινούριο επιτραπέζιο που αγόρασα, πρότεινε η Θέλμα.

-Πολύ καλή ιδέα! Πάμε κατευθείαν σπίτι σου, συμφώνησαν τα υπόλοιπα παιδιά.

Τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς το σπίτι της φίλης τους.

-Εσείς καθίστε στον κήπο κι εγώ πάω να φέρω το επιτραπέζιο, είπε η Θέλμα.

-Πολύ ωραίος ο κήπος της Θέλμας, μου αρέσει πολύ να τον επισκέπτομαι, είπε ενθουσιασμένος ο Γιάννης.

-Το έφερα, ελπίζω να σας αρέσει, ρώτησε η Θέλμα.

Τα παιδιά έπαιζαν το επιτραπέζιο χαρούμενοι ώσπου ξαφνικά ακούστηκε ένας εκκωφαντικός θόρυβος.

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους τρομαγμένοι.

Άραγε τι να είχε συμβεί;

□

(Αντιγόνη, Γιώργος, Μαρία, Γιώργος)

2^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό μου φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνησα και κόλλησα σ' αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους. Να, δείτε τους σ' αυτό το παγκάκι του πάρκου πόσο αγαπημένα παίζουν. Αλλά νομίζω πως ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω.

Αυτός με την πορτοκαλί μπλούζα είναι ο Πέτρος. Είναι καλός μαθητής, ευγενικός και καλόκαρδος. Επίσης είναι ο καλύτερος μπασκετμπολίστας του σχολείου.

Το κορίτσι με το άσπρο παντελόνι είναι η Θέλμα. Είναι ντροπαλή και ευγενική. Στον ελεύθερό της χρόνο, της αρέσει να ασχολείται με το βόλεϊ αλλά και με τη μαγειρική. Οι εκπομπές μαγειρικής την βοηθούν μάλιστα να αναπτύξει το ιδιαίτερο ταλέντο της.

Πιο εκεί κάθονται δύο κορίτσια και συζητάνε. Το μελαχρινό όμορφο κορίτσι με τα μακριά μαλλιά στ' αριστερά είναι η Χαρά. Σαν μαθήτριά θα μπορούσα να πω πως είναι μέτρια, αλλά αγαπάει πολύ τις πολεμικές τέχνες και κρυφά από τους υπόλοιπους μου μαθαίνει κι εμένα μερικές κινήσεις. Είναι η πιο φωνακλού της παρέας και συχνά μπλέκεται σε καβγάδες. Είναι γενικά ένα αγοροκόριτσο που δεν φοβάται τίποτα, ακόμη και το σκοτάδι.

Ο Γιάννης με το πράσινο παντελόνι στον ελεύθερό του χρόνο ασχολείται με τη διακόσμηση εσωτερικών χώρων. Μάλιστα, το σπίτι στο οποίο μένει, έχει διακοσμηθεί κατά ένα μεγάλο μέρος από τον ίδιο. Ένα ιδιαίτερο χόμπι του είναι και αυτό της συλλογής αντικών.

Στην παρέα τέλος υπάρχει και ένα παιδί από ξένη χώρα, ο Πατρίκ. Γεννήθηκε στη Γαλλία, η μαμά του είναι Ελληνίδα γι αυτό μιλάει πολύ καλά τα Ελληνικά, ο μπαμπάς του είναι Γάλλος γι αυτό μιλάει πολύ καλά τα Γαλλικά και πριν έρθουν εδώ στην Ελλάδα, ζούσαν στο Λονδίνο -τέτοια είναι η δουλειά του μπαμπά του- γι' αυτό μιλάει πολύ καλά και τα Αγγλικά. Νομίζω ότι καταλαβαίνει τη σκυλίσια γλώσσα. Η παρέα τον φωνάζει «εφευρέτη» γιατί μόνιμα κάτι μαστορεύει. Όνειρό του είναι να φτιάξει το πιο γρήγορο όχημα του κόσμου. Εγώ όμως που δεν καταλαβαίνω από αυτά, τρελαίνομαι ν' ακούω τις ιστορίες από τα ταξίδια του.

Αυτά όλα είναι τα καινούργια μου αφεντικά. Νομίζω πως δεν υπάρχει καλύτερη ομάδα από εμάς. Είμαστε οι καλύτεροι φίλοι. Όλα τ' αφεντικά μου ταιριάζουν μεταξύ τους, γιατί, όχι μόνο πάνε στο ίδιο σχολείο και μένουν στην ίδια γειτονιά, αλλά είναι και στην ίδια ηλικία και πάνε όλοι στην Ε' τάξη. Τι μεγάλη σύμπτωση!!!!

ΧΑΡΑ

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

Τώρα, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, εγώ δεν πήγα ποτέ μου σχολείο. Δεν έμαθα γραμματική, αριθμητική και τα τοιαύτα. Βλέπετε, δεν σκέφτηκαν ακόμα οι άνθρωποι ένα σχολείο για σκύλους. Δεν χτίστηκε ακόμα το σκυλοσχολείο της γειτονιάς μου. Αλλά τα βασικά τα ξέρω, τόσα χρόνια που κάνω παρέα με ανθρώπους. Ξέρω να μετρώ καλά μέχρι το δέκα. Και σήμερα, πως μου 'ρθε αυτό, σκέφτηκα να τους μετρήσω και τους έβγαλα .... τέσσερις. Ας δοκιμάσω ξανά μήπως μπέρδεψα τα νούμερα. Έχουμε και λέμε, λοιπόν. Ένας ο Πατρίκ, δύο η Θέλμα, τρεις η Χαρά, τέσσερις ο Πέτρος. Πέντε ..... Ο Γιάννης λείπει ..... Μα πού πήγε ο Γιάννης; Και γιατί οι υπόλοιποι φίλοι της παρέας είναι τόσο ανήσυχoi;

Θέλμα: Αχ! Γιατί λείπει ο Γιάννης, έπρεπε να είναι εδώ, είχαμε δώσει ραντεβού και οι πέντε στο παγκάκι του πάρκου στις έξι το απόγευμα. Υποτίθεται ότι έπρεπε να είναι εδώ για να μας δείξει αυτό που ήθελε.

Πατρίκ: Και να φανταστείς τι θα έχει κάνει, γιατί ο Γιάννης δεν αργεί ποτέ στα ραντεβού μας.

Χαρά: Πατρίκ μην έχεις τόσο άγχος, μπορεί να του έχει συμβεί κάτι. Ελπίζω να είναι καλά!

Πέτρος: Αχ τι λες να έπαθε, αυτός έρχεται πάντα στην ώρα του. Ανησυχώ πάρα πολύ!

Αυτοί οι τέσσερις φίλοι αρχίζουν να ανησυχούν πολύ για τον Γιάννη. Νομίζω πως ο Γιάννης δεν εξαφανίστηκε επίτηδες. Άκουγα τη Χαρά που μιλούσε στα παιδιά για τις προάλλες, που τον έπαιρνε τηλέφωνο και δεν το σήκωνε. Μα μόλις το άκουσα αυτό, κόντεψα να μείνω στον τόπο. Μόλις τα παιδιά πήγαν στο σπίτι του Γιάννη, μπήκαν μέσα και ..... τα βρήκαν όλα άνω κάτω! Οι γονείς του Γιάννη έπαιρναν την αστυνομία και τους ρωτούσαν συνέχεια αν βρήκαν τον Γιάννη, μα αυτοί τίποτα. Εντάξει σε αυτήν την περίπτωση μάλλον έπρεπε να πανικοβληθούν.

Μάλλον κάποιος πήρε τον Γιάννη και για να τον πάρει, σημαίνει ότι κάτι ήθελε, και αυτό το κάτι μάλλον το είχε ο Γιάννης. Αλλά τι να είχε ο Γιάννης τόσο καιρό και δεν το έδειχνε στους φίλους του; Νομίζω ότι ήθελε να τους το δείξει στο σημερινό ραντεβού τους.

Χαρά: Λοιπόν, ακούστε. Είμαστε τέσσερις. Εγώ με τον Πάτρικ θα πάμε στα παιδιά του σχολείου για να δούμε αν ξέρουν κάτι για την μυστήρια εξαφάνιση του Γιάννη.

Πέτρος: Ε, Χαρά μην ξεχνάς εμένα και τη Θέλμα.

Χαρά: Όχι Πέτρο δεν σας ξεχνώ. Εσύ με την Θέλμα θα πάρετε τηλέφωνο τους γονείς και τα παιδιά που μένουν εδώ κοντά. Θα τον βρούμε, δεν μπορεί να είναι μακριά.

Τα παιδιά αρχίζουν ν' ανησυχούν όλο και πιο πολύ για την εξαφάνιση του φίλου τους. Νομίζω ότι εγώ είμαι υπεύθυνος για την εξαφάνισή του. Βλέπετε, την ημέρα του ραντεβού των παιδιών, εγώ ήθελα να πάω μαζί τους, μα τα παιδιά δε με άφησαν και, μόλις έφυγαν, εγώ πήδηξα τον φράχτη και ακολούθησα.

Την επόμενη μέρα τα παιδιά κι εγώ συναντηθήκαμε σ' ένα παγκάκι του πάρκου, για να συζητήσουμε τις πληροφορίες για την εξαφάνιση. Εγώ καθόμουν κάτω από το παγκάκι και τους άκουγα απελπισμένους να ενώνουν ό,τι πληροφορίες έχουν.

Χαρά: Εγώ με τον Πάτρικ ρωτήσαμε πάρα πολλά παιδιά, μα κανένας δεν ήξερε τι έπαθε ο Γιάννης.

Πέτρος: Εγώ με τη Θέλμα πήραμε τηλέφωνο σχεδόν σε όλη την πόλη, μα κανένας δεν ήξερε τίποτα επίσης.

Θέλμα: Παιδιά, με όλα αυτά, ξεφύγαμε και λίγο από τη ζωή μας, δεν πρέπει και να ξεκουραστούμε; Μην ανησυχείτε, θα τον βρούμε τον Γιάννη.

Πάτρικ: Η Θέλμα έχει δίκιο, πρέπει να ξεκουραστούμε λίγο, και, λέω, μήπως πεινάει κανείς, γιατί εγώ πεθαίνω στη πείνα;

Χαρά: Ρε παιδιά, ξεχάσαμε τον Πεινάλα, άντε να τον ταιίσουμε.

Α, φαγητό! Επιτέλους με θυμήθηκαν κι εμένα! Αλήθεια, από τότε που χάσαμε τον πέμπτο της παρέας και τα παιδιά δε μου δίνουν φαγητό γιατί ψάχνουν τον Γιάννη, πεθαίνω της πείνας ...

Πρόκειται για απαγωγή;

Με λένε Γιάννη. Αυτό τώρα θυμάμαι για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι μα άκρη δεν βρίσκω. Ποιος μ' έφερε εδώ; Πού βρίσκομαι; Γιατί είναι όλα σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, μα ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω. Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε αν φωνάξω, θα με ακούσει κανένας ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας, κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τώρα τη μαμά μου που θα μου βάλει και τις φωνές κι από πάνω που εξαφανίστηκα. Για να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμιά χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ... Να ένα παράθυρο! Είναι πολύ ψηλά. Να υπήρχε καμιά καρέκλα .... Κι όμως υπάρχει! Ωραία. Να υπήρχε και κάτι κοφτερό, μια πέτρα, ένα μαχαίρι, κάτι τέλος πάντων! Α! Να μια πέτρα! Θα προσπαθήσω να λυθώ! Λύθηκα! Και τώρα πάω να φύγω, πριν ξανάρθουν!

Καλά τα κατάφερα! Προς τα πού είναι το σπίτι μου; Όσο σκέφτομαι ότι τώρα θα μπορούσα να είμαι στο σπίτι μου, τόσο περισσότερο στενοχωριέμαι. Αν δεν έφευγα από το σπίτι για να πάρω χοτ-ντογκ, ίσως τώρα να ήμουν με τους φίλους μου! Θα ρωτήσω τους ανθρώπους να μου πουν πώς θα γυρίσω πίσω στο σπίτι μου ...

... Περίεργο, κανείς δεν μου μιλάει. Για να ρωτήσω και εδώ.

-Γεια σας!

-Γεια σου παιδί μου. Τι θέλεις;

-Ε, να, ξέρετε, θέλω να πάω στο σπίτι μου.

-Ποιος είναι ο πατέρας σου;

-Δεν είμαι από εδώ.

-Από πού είσαι τότε;

-Απ' τη Θεσσαλονίκη.

-Και πώς βρέθηκες εδώ;

-Ξαφνικά βρέθηκα δεμένος, χωρίς να ξέρω πού βρίσκομαι.

Αλήθεια πού βρίσκομαι;

-Σε ένα χωριό, έξω από τα Γιάννενα.

-Πού; Στα Γιάννενα; Και πώς θα πάω στο σπίτι μου;

-Δεν ξέρω. Είπες πως ήσουνα δεμένος; Μα ποιος μπορεί να το 'κανε αυτό;

Ωρα για δράση

-Παιδιά, κάτι πρέπει να κάνουμε. Να βοηθήσουμε τον Γιάννη ..., είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

-Ναι, τώρα που γνωρίζουμε πού βρίσκεται, πρέπει να δράσουμε γρήγορα ..., συμφώνησε η Θέλμα.

-Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί; αναρωτήθηκε η Χαρά.

Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δύο θεόρατα αυτιά και δύο πελώρια μάτια και, πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί κι αυτός κάποια λύση.

-Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα. Ακούστε καλά το σχέδιό μου, είπε αποφασιστικά ο Πέτρος, και οι υπόλοιποι της παρέας γύρισαν προς το μέρος του για να μάθουν τι πέρασε από το μυαλό του αγαπημένου τους φίλου.

-Ακούστε, θα πάμε στην αστυνομία και θα τους πούμε ότι χάσαμε έναν ...

Χαρά: Γιατί να πάμε στην αστυνομία; Να το πούμε στους γονείς μας κι εκείνοι να το πουν στην αστυνομία. Εξάλλου εμείς είμαστε παιδιά και κανείς δεν θα μας πιστέψει.

Θέλμα: Έχεις δίκιο, Χαρά, αλλά ας ακούσουμε την ιδέα του Πέτρου.

Πέτρος: Ευχαριστώ, Θέλμα. Ακούστε, θα πάμε στην αστυνομία και θα πούμε πως χάσαμε έναν φίλο μας. Θα δώσουμε στοιχεία και η αστυνομία θα πάει να ελευθερώσει τον Γιάννη.

Πατρίκ: Ακούγεται ωραία η ιδέα σου, Γιάννη! Εγώ συμφωνώ, όποιος είναι μαζί μου να σηκώσει το χέρι.

Όλα τα παιδιά σήκωσαν χέρι, εκτός από τη Χαρά που βρισκόταν σε δίλλημα.

Πέτρος: Τι λες Χαρά, είσαι μέσα;

Χαρά: Ουφ, καλά θα συμφωνήσω.

Έτσι, όλα τα παιδιά πήγαν στο αστυνομικό τμήμα.

Πέτρος: Κύριε αστυνόμε, κύριε αστυνόμε!

Αστυνόμος: Τι τρέχει παιδιά μου;

Πατρίκ: Χάσαμε τον φίλο μας.

Αστυνόμος: Πού τον χάσατε; Και πώς τον χάσατε;

Θέλμα: Για την ακρίβεια δεν τον χάσαμε, αλλά μας τον απήγαγαν το βράδυ.

Πατρίκ: Ναι, και μάλιστα ξέρουμε πού βρίσκεται. Ξέρετε εκείνη την παλιά αποθήκη, στην οδό Αμαλίας;

Αστυνόμος: Ναι.

Πάτρικ: Ε, εκεί βρίσκεται ο φίλος μας.

Αστυνόμος: Καλώ αμέσως ενισχύσεις.

Πέτρος: Και με μας τι θα γίνει;

Αστυνόμος: Θα στείλω κάποιον να σας πάει στα σπίτια σας.

Έτσι, τα παιδιά γύρισαν στα σπίτια τους.

Για να δούμε τώρα τι γίνεται στο σπίτι του Πέτρου.

Πέτρος: Μα γιατί δεν μας αφήνουν να πάμε κι εμείς στη διάσωση του Γιάννη; Μήπως είναι επικίνδυνα; Ή μήπως δεν έπρεπε να πάμε γιατί είμαστε μικρά. Πάντως ελπίζω να είναι καλά ο αγαπημένος μας φίλος.

Έτσι ο Πέτρος αναρωτήθηκε: Μπα, δεν πρόκειται να κάτσω με σταυρωμένα χέρια. Θα πάρω τηλέφωνο όλα τα παιδιά και θα τους πω να πάμε να ελευθερώσουμε τον Γιάννη.

Ο Πέτρος πήρε τηλέφωνο όλη την παρέα και τους συγκέντρωσε όλους στο πάρκο της γειτονιάς.

Χαρά: Πέτρο, είσαι σίγουρος πως θα πιάσει; Γιατί μας έχεις βάλει τελευταία σε πολλούς μπελάδες.

Πέτρος: Μην ανησυχείς Χαρά, είμαι 99% σίγουρος πως θα πετύχει.

Θέλμα: Εγώ, Πέτρο, συμφωνώ μαζί σου και μόνο επειδή μου αρες ... θέλω να πω... Ας επικεντρωθούμε στο θέμα του Γιάννη!

Τα παιδιά, αποφασισμένα να ελευθερώσουν τον φίλο τους, έφτασαν έξω από την παλιά αποθήκη.

Πέτρος: Είστε έτοιμοι;

Θέλμα: Ναι, Πέτρο, έτοιμοι είμαστε.

Πέτρος: ΩΡΑΙΑ. ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ.

Μόλις ο Πέτρος εξήγησε στα άλλα μέλη της παρέας τι έπρεπε να κάνουν, φάνηκε σκεπτικός για το σχέδιο, όμως το πείσμα του ήταν μεγαλύτερο από τον φόβο που είχε μέσα του. Τα παιδιά μπήκαν μέσα στην αποθήκη από ένα ανοιχτό παράθυρο.

Πέτρος: Βλέπετε τον Γιάννη;

Χαρά: Νάτος ,εκεί είναι. Γιάννη...

Πατρίκ: Ήσυχα, Χαρά, δεν πρέπει να μας ακούσει κανείς.

Πέτρος: Σσσοστ! Νομιζω πως κάποιος έρχεται.

Ο Πέτρος είχε δίκιο. Όντως κάποιος ερχόταν.

-Τι έγινε μικρέ; Μήπως δε σε αρέσουν οι διακοπές; Χα χα! Τέρμα τ' αστεία. Ξέρεις γιατί είσαι εδώ; Γιατί ο πατέρας σου ήταν συμμαθητής μου στο σχολείο.

Γιάννης: Και;

-Μία φορά στο γυμνάσιο .....

Χαρά: Ωχ, τώρα θα μας πει όλη την ιστορία της ζωής του.

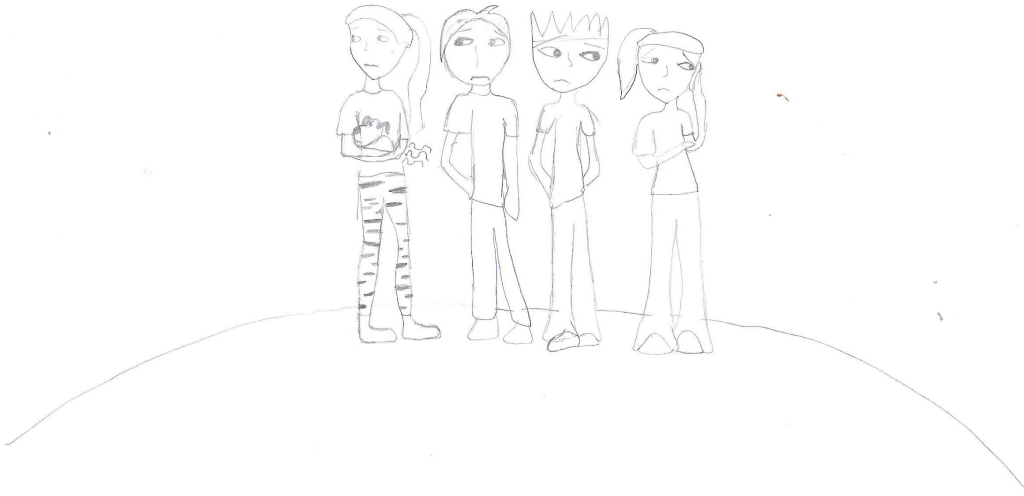
-Ει, ποιος μίλησε;

Πατρίκ: Μπράβο, Χαρά, τώρα μας πρόδωσες!

-Πιάστε αυτά τα μικρά αμέσως τώρα.

Πέτρος; ΓΙΑΝΝΗ, ΤΡΕΞΕ!

Ο Γιάννης πήδηξε έξω από το παράθυρο και, για καλή του τύχη, οι αστυνομικοί ήταν εκεί και βοήθησαν όλους να βγουν έξω κι έπιασαν και όλα τα μέλη της σπείρας. Πήγαν τους εγκληματίες στη φυλακή και τα παιδιά πίσω στο πάρκο.

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση της. Όλοι ήταν πάλι μαζί. Ο Γιάννης ήταν ελεύθερος και ήταν μαζί τους, όπως παλιά. Όμως κάτι πάλι είχε συμβεί, κάποιος πάλι έλειπε. Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πάτρικ, όπου είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη.

-Ο Πεινάλας, βρε παιδιά! Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε; Αλήθεια πού βρίσκεται;

-Μήπως έμεινε εκεί; ρώτησε η Χαρά.

-Όχι, θυμάμαι ότι τον είχαμε μαζί μας όταν φεύγαμε, απάντησε ο Γιάννης.

-Τότε πού μπορεί να είναι; ρώτησε με αγωνία η Θέλμα. Έξω βρέχει, μπορεί να είναι κάπου εκεί και να κρυώνει, συμπλήρωσε.

-Πάμε να ψάξουμε, είπε ο Πάτρικ και φόρεσε το μπουφάν του.

Τα παιδιά άρχισαν να ψάχνουν τον Πεινάλα. Ήταν τόσο φοβισμένοι, που δεν μπορούσαν να ηρεμήσουν. Έβαλαν αφίσες παντού. Πέρασαν δύο μέρες αλλά ο Πεινάλας άφαντος. Τα παιδιά μαζεύτηκαν στο σπίτι του Γιάννη μήπως υπήρχε κάποιο νέο.

-Έχουν περάσει δύο μέρες. Τι μπορεί να του έχει συμβεί; ρώτησε η Θέλμα.

Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι:

Πάω εγώ, είπε ο Γιάννης.

Τότε μπροστά του εμφανίστηκε ένας κύριος που στα χέρια του κρατούσε τον Πεινάλα.

-Πού τον βρήκατε;

-Τον είδα χθες στο ζαχαροπλαστείο. Με το που είδα τις αφίσες σας, τον έφερα.

-Σας ευχαριστώ πολύ! είπε ο Γιάννης και πήγε στα παιδιά τον Πεινάλα.

-Πεινάλα, φώναξε ενθουσιασμένη η Χαρά.

Τώρα τα παιδιά και ο Πεινάλας ήταν και πάλι όλοι μαζί, ενωμένοι και αχώριστοι!!!

Όλα πήγαν κατ' ευχή

Τα παιδιά μαζεύτηκαν στο σπίτι της Χαράς για να γιορτάσουν και την επιστροφή του Πεινάλα ... Χαρά εδώ, Πέτρος εδώ, Πάτρικ εδώ, Γιάννης εδώ, Θέλμα ... Η Θέλμα λείπει, πού είναι η Θέλμα και γιατί;

-Παιδιά, στην τουαλέτα είμαι....

Α, εντάξει. Τότε, λοιπόν, είχα άδικο. Όλοι εδώ είναι. Να σας πω, νομίζω ότι έφτασε το τέλος ... Όχι το δικό μας, μην ανησυχείτε ... Αλλά υπάρχουν πολλά άλλα τέλη, όπως το τέλος της σχολικής χρονιάς, το τέλος της άνοιξης και δυστυχώς ... το τέλος του βιβλίου μας, της παρέας σας με τούτο το βιβλίο .... Αλλά, πού ξέρετε; Μπορεί να τα πούμε του χρόνου. Το μπορεί κρατήστε το, σας παρακαλώ, να μην έχουμε καμιά παρεξήγηση. Λοιπόν, παιδιά, να ξέρετε, αν χάσετε ποτέ κανένα φίλο σας, μην πανικοβληθείτε. Αν, πάλι, χάσετε τον σκύλο σας ... Πάντως μην πηδήξετε από το παράθυρο. Λοιπόν τα λέμε ... Ή μήπως όχι;

□

(Νεφέλη, Λευτέρης, Μαριτίνα, Αποστόλης)

3^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό μου φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνησα και κόλλησα σ' αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους. Να! Δείτε τους σ' αυτό το παγκάκι του πάρκου πόσο αγαπημένα παίζουν! Αλλά νομίζω πως ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω.

Εκείνο το ψηλό παιδί, με τα μαύρα μάτια και τα καστανά μαλλιά, είναι ο Πέτρος. Είναι πολύ έξυπνος! Του αρέσει να διαβάζει κυρίως εξωσχολικά βιβλία με μυστήριο. Είναι όμως πολύ καλός και στα σχολικά μαθήματα. Στους ελέγχους πάντα 9 και 10 παίρνει! Επίσης όμως, του αρέσει αρκετά και να τρώει. Γι' αυτό τον βλέπετε έτσι παχουλό.

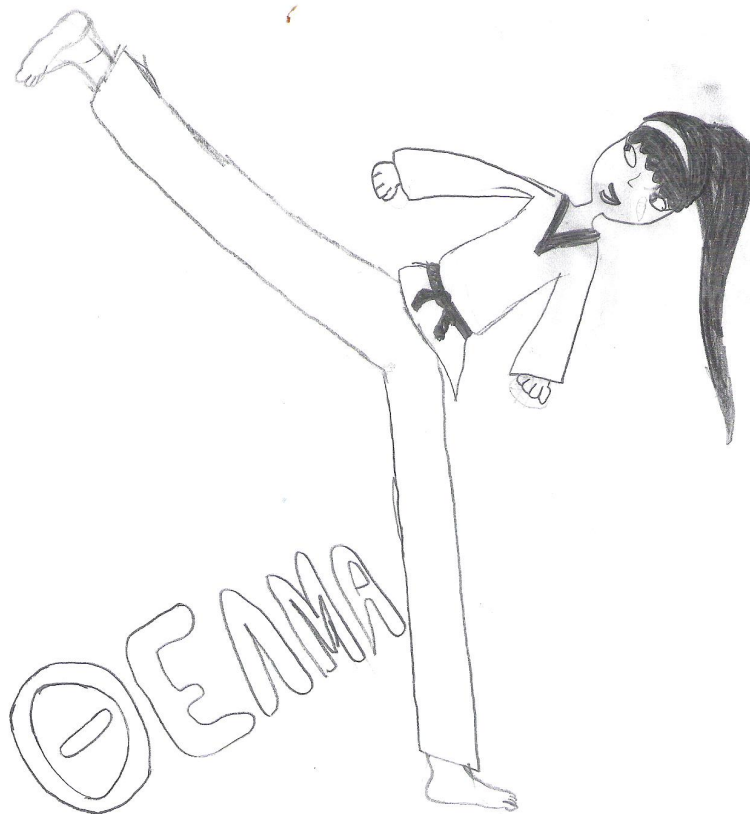
Η Χαρά είναι κοντούλα, αλλά και αρκετά όμορφη. Ξέρει να παίζει κιθάρα. Νομίζω πως, εκτός απ' τους φίλους της, αγαπάει πολύ και τη μουσική. Η καλύτερή της φίλη είναι η Θέλμα.

Η Θέλμα είναι εκείνη η κοκκινομάλλα κοπέλα, με τα γυαλιά. Την αγαπάω πάρα πολύ. Της αρέσει να παίζει μαζί μου. Συνέχεια με χαϊδεύει και φυσικά ... με ταΐζει! Αντίθετα από τη Θέλμα, τον Γιάννη δεν τον πολυσυμπαθώ. Συνέχεια κοκορεύεται πως είναι ο καλύτερος σε όλα και καμιά φορά είναι και εγωιστής Βέβαια, δεν έχει και πάντα άδικο. Σε πολλά πράγματα, όπως στα αθλήματα και σε ό,τι άλλο έχει σχέση με τα σπορ, είναι όντως ο καλύτερος. Επίσης, ο Γιάννης ξέρει και αρκετές ξένες γλώσσες. Εκτός από Ελληνικά και Αγγλικά (τις οποίες γλώσσες ξέρουν και τα άλλα παιδιά), ξέρει να μιλάει και Γερμανικά και Γαλλικά.

Χάρη στα Γαλλικά του μπήκε και ο Πατρίκ στην παρέα μας πριν δυο χρόνια. Ο Πατρίκ ήρθε ως μεταναστόπουλο από τη Γαλλία με την οικογένειά του. Στην αρχή, για να επικοινωνήσουν τα παιδιά μαζί του, ο Γιάννης έπρεπε να λειτουργεί ως μεταφραστής. Όμως, καθώς περνούσαν οι μήνες, ο Πατρίκ έμαθε να μιλάει την ελληνική γλώσσα. Ο Πατρίκ όμως, έχει και ταλέντο στην ζωγραφική. Ό,τι κι αν του δείξεις θα μπορέσει να το ζωγραφίσει. Κάνει περισσότερο παρέα με τον Πέτρο και τον Γιάννη.

Τέλος πάντων. Τι κάθομαι και σας κουράζω με όλα αυτά; Σημασία έχει πως αυτόν τον καιρό είναι τόσο αγαπημένοι μεταξύ τους, που δεν πρόκειται να εγκαταλείψει ο ένας τον άλλο. Πάντως, ένα θα σας πω. Εάν σκέφτεστε να σταματήσετε να διαβάζετε αυτό το βιβλίο, επειδή έχετε βαρεθεί έστω και λίγο μέχρι τώρα, τότε θα

κάνετε πολύ μεγάλο λάθος, γιατί από το επόμενο κεφάλαιο αρχίζουν όλα!

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

«Παιδιά!» φώναξε ο Πέτρος.

«Τον βρήκες;» ρώτησε ο Πατρίκ.

«Ποιόν να βρήκα; Ψάχνουμε κανέναν;»

«Εεεε ... Όχι, δηλαδή όχι ακόμα».

«Τι θες να πεις;» είπε χαμηλόφωνα η Θέλμα.

«Τίποτα... αλλά να ξέρετε. Έχω κακό προαίσθημα που δεν ήρθε ακόμα ο Γιάννης».

«Μη πάει το μυαλό σου στο κακό, μπορεί να κοιμάται», είπε η Χαρά.

Παιδιά! Εγώ είμαι πάλι. Ο Πεινάλας. Οι φίλοι μας όπως φαίνεται, για κάτι συζητάνε, αλλά εγώ δεν καταλαβαίνω για τι. Πάντως, για κάτι σοβαρό πρόκειται. Αποκλείεται να λένε ανέκδοτα με τέτοια μούτρα.

«... Μπορεί να πήγε στη γιαγιά του», είπε η Θέλμα.

«Θα πάω να δω. Θα πάω στο σπίτι του..» είπε ο Πέτρος.

«Εεεε! Θέλμα! Να ξέρεις πάντως πως δεν του αρέσει και πολύ να πηγαίνει στη γιαγιά του ...»

«Τέλος πάντων...» είπε η Θέλμα.

Ο Πέτρος πάει στο σπίτι του Γιάννη...

«Γεια σας, είμαι ο Πέτρος. Μήπως είναι εδώ ο Γιάννης;»

«Νόμιζα πως είναι μαζί σας ...» είπε η μαμά του Γιάννη.

Ο Πέτρος έγινε άσπρος σαν το πανί ... Δεν μίλησε άλλο, το μόνο που έκανε ήταν να αρχίσει να τρέχει μέχρι το αλσάκι που ήταν τα άλλα παιδιά.

«Πέτρο, πού είναι ο Γιάννης;»

«Πέτρο, πού είναι ο Γιάννης;»

«Πέτρο, πού είναι ο Γιάννης;»

-ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ...

Πρόκειται για απαγωγή;

-Με λένε Γιάννη. Αυτό μόνο τώρα θυμάμαι για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι, μα άκρη δε βρίσκω. Ποιος με έφερε εδώ, πού βρίσκομαι; Γιατί είναι τόσο σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, αλλά ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω ... Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε, αν φωνάξω, θα με ακούσει κανείς ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας; Κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τη μαμά μου, που θα μου βάλει και τις φωνές από πάνω που εξαφανίστηκα. Για να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμία χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ... Μάλλον μ' έχουν απαγάγει.

Τα παιδιά και η οικογένεια του Γιάννη ανήσυχοι, τηλεφώνησαν στην αστυνομία. Όμως μπορεί να δράσει μετά από εικοσιτέσσερις ώρες. Προς το παρόν, έπρεπε να περάσουν από το αστυνομικό τμήμα να δώσουν τα στοιχεία τους. Μέχρι να περάσουν από το τμήμα, οι γονείς του δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια και άρχισαν το ψάξιμο στη γειτονιά. Ήρθε το βράδυ και δεν τον είχαν βρει.

«Πού να έχει πάει το παιδί;» ρώτησε με αγωνία η μαμά.

«Πάντως, έχει πάει βράδυ και δεν τον έχουμε βρει ακόμη» είπε ο πατέρας του.

«Δεν ξέρω τι να κάνουμε» είπε η μαμά.

Ο Γιάννης, χωρίς καμιά ελπίδα, αποκοιμήθηκε. Μετά από λίγο, ακούστηκε ένας θόρυβος, που ξύπνησε το Γιάννη. Ήταν οι απαγωγείς.

«Σου φέραμε φαγητό» είπαν.

Ο Γιάννης το έφαγε χωρίς να πει τίποτα. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

«Έλα, αφεντικό».

«Πιάσατε τον μικρό;»

«Ναι»

«Ωραία, ξέρετε τώρα τι θα κάνετε».

«Μάλιστα, αφεντικό».

Ο άντρας έκλεισε το τηλέφωνο.

«Θα με ελευθερώσετε;» ρώτησε με αγωνία ο Γιάννης.

«Μην ξαναμιλήσεις, αλλιώς ...»

Οι απαγωγείς ζήτησαν από τους γονείς του Γιάννη λύτρα, για να τον αφήσουν ελεύθερο. Ο πατέρας του, χωρίς δεύτερη σκέψη,

τους ρώτησε ποιο είναι το ποσό που επιθυμούν. Ο αρχηγός της σπείρας δεν ήθελε χρήματα, αλλά η απαγωγή του Γιάννη ήταν ένα κίνητρο για να εκβιάσει τον πατέρα του...

Ωρα για δράση!

«Παιδιά, κάτι πρέπει να κάνουμε. Να βοηθήσουμε το Γιάννη ...», είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

«Ναι, τώρα γνωρίζουμε πού βρίσκεται. Πρέπει να δράσουμε γρήγορα!» συμφώνησε η Θέλμα.

«Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί;» αναρωτήθηκε η Χαρά.

Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δυο θεόρατα αυτιά και δυο πελώρια μάτια και πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί κι αυτός μαζί της κάποια λύση.

«Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα, Ακούστε καλά το σχέδιό μου» είπε αποφασιστικά ο Πέτρος, και οι υπόλοιποι της παρέας γύρισαν προς το μέρος του για να μάθουν τι πέρασε από το μυαλό του αγαπημένου τους φίλου.

«Ο Γιάννης μάλλον είναι φοβισμένος. Επειδή δεν προλαβαίνουμε να ειδοποιήσουμε την αστυνομία, θα πάμε να τον ελευθερώσουμε μόνοι μας».

«Μα δεν έχουμε τα κατάλληλα πράγματα στη διάθεσή μας για να τον ελευθερώσουμε», είπε η Χαρά.

«Μην ανησυχείς γι' αυτό, Χαρά. Αύριο όλοι να είστε εδώ το απόγευμα και μαζί σας να έχετε όσα πράγματα μπορεί να μας χρειαστούν».

Έτσι, ο Πέτρος αποφασισμένος να ελευθερώσει τον φίλο του, κανόνισε μαζί με τ' άλλα παιδιά να συναντηθούν στο πάρκο, κι από 'κει να πάνε στην αποθήκη στην οποία βρισκόταν ο Γιάννης.

(Το άλλο απόγευμα)

Πέτρος: «Είστε έτοιμοι;»

«Εεεε.. ξέρεις... σχετικά μ' αυτό...»

Πέτρος: «Μη μου πείτε ότι δε θα έρθετε μαζί μου».

Πατρίκ: «Σκεφτήκαμε ότι είναι επικίνδυνο να έρθουμε μόνοι μας και ...»

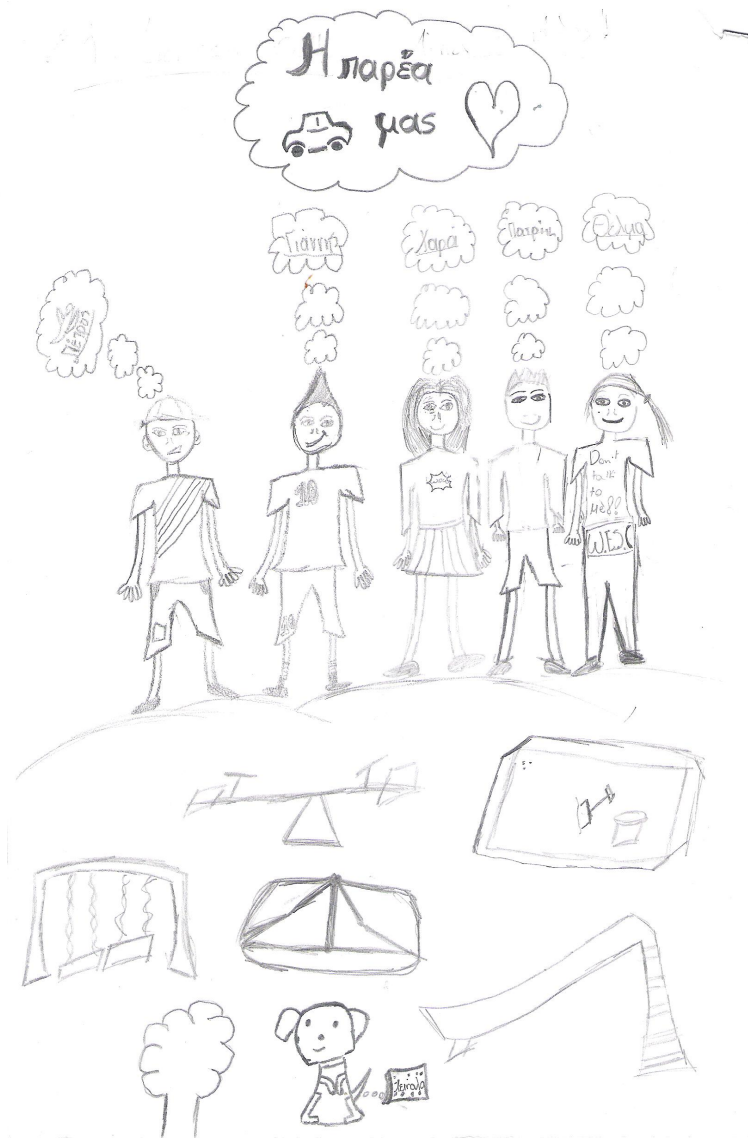
Ο Πέτρος θυμωμένος πήγε κατευθείαν να ελευθερώσει τον Γιάννη όμως, όσο κρυφοκοιτούσε, δεν πρόσεξε ότι κάποιος ήταν από πίσω του. Έτσι και ο Πέτρος πιάστηκε κι αυτός. Τον έβαλαν στο ίδιο δωμάτιο με τον Γιάννη.

Γιάννης: «Πέτρο! Τι κάνεις εδώ;»

Πέτρος: «Προσπάθησα να σε ελευθερώσω, αλλά με έπιασαν.»

Μετά από λίγο τα δυο παιδιά κοιμήθηκαν, όμως ένας θόρυβος ακούστηκε ο οποίος τρόμαξε τους εγκληματίες, οι οποίοι βγήκαν

έξω να δουν τι συμβαίνει. Ο Πέτρος και ο Γιάννης, που είχαν ξυπνήσει, από το μισάνοιχτο παράθυρο άκουσαν μια φωνή. Γύρισαν αμέσως και κοίταξαν. Ήταν ο Πατρίκ, ο οποίος τους είπε να πηδήξουν έξω από το παράθυρο και να σωθούν. Με ομαδική δουλειά ο Πέτρος και ο Γιάννης τα κατάφεραν και βγήκαν έξω, ενώ εκείνη την ώρα κατέφθασαν οι αστυνομικοί και συνέλαβαν τους δράστες. Ένα ακόμα πρόβλημα είχε λυθεί ...

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση της. Όλοι ήταν και πάλι μαζί. Ο Γιάννης ήταν ελεύθερος και ήταν μαζί τους, όπως παλιά. Όμως κάτι πάλι είχε συμβεί! Κάποιος πάλι έλειπε! Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πατρίκ όπου είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη.

«Ο Πεινάλας βρε παιδιά! Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε;»

«Αλήθεια, πού βρίσκεται ο Πεινάλας;»

Τα παιδιά αναστατωμένα έφαξαν όλο το σπίτι, μα τίποτα δεν βρήκαν...

Πέτρος: «Χαρά, εσύ δεν είχες τον Πεινάλα τελευταία φορά;»

Χαρά: «Εεεε ... σχετικά με αυτό ... ξέρεις ...»

Πατρίκ: «Εσύ φταις! Εσύ έχασες τον Πεινάλα!»

Χαρά: «Δεν τον έχασα εγώ! Η Θέλμα τον είχε τελευταία φορά!»

Θέλμα: «Τι λες Χαρά; Έχασες τα λογικά σου;»

Χαρά: «Ξέρεις πολύ καλά τι λέω!»

Γιάννης: «Εντάξει κορίτσια, μη μαλώνετε! Θυμηθείτε ποιος τον είχε τελευταία φορά».

Πέτρος: «Το βρήκα! Είναι μέσα στο σακίδιο!»

Θέλμα: «Ναι! Μπράβο, Πέτρο! Είσαι πολύ έξυπνος!»

Χαρά: «Θέλμα, σε καταλάβαμε».

Πατρίκ: «Πού είναι το σακίδιο;»

Πέτρος: «Στον καναπέ. Πάω να το ανοίξω».

Ο Πέτρος μόλις άνοιξε το σακίδιο έμεινε με το στόμα ανοιχτό και λιποθύμησε!

Γιάννης: «Πέτρο; Τι έπαθες; Μίλα μου!»

Χαρά: «Ο Πεινάλας πέθανε από ασφυξία!»

Πατρίκ: «Τι; Πώς; Δε μπορεί ...»

Όλα τα παιδιά μαζί, εκτός από τον Γιάννη που πρόσεχε τον Πέτρο, πήγαν τον Πεινάλα στο Κτηνιατρείο.

Χαρά: «Θα γίνει καλά, γιατρέ;»

Κτηνίατρος: «Δεν ξέρω, προσπαθούμε να τον επαναφέρουμε».

Πατρίκ: «Μην ανησυχείς, Χαρά, όλα θα πάνε καλά.»

Θέλμα: «Τουλάχιστον μπορούμε να τον δούμε;»

Κτηνίατρος: «Φυσικά! Μόνο μην αργήσετε, γιατί στην κατάστασή του...»

Χαρά: «Ναι! Πάμε τώρα».

Θέλμα: «Πεινάλα, μ' ακούς;»

Χαρά: «Λυπάμαι Θέλμα. Πάμε τώρα. Μάλλον θα νιώσει καλύτερα αν τον αφήσουμε μόνο του».

Τα παιδιά έμειναν όλο το βράδυ στο νοσοκομείο, όπου έφτασαν και οι γονείς τους. Μετά από δύο ώρες ο γιατρός βγήκε από το δωμάτιο. Όλοι αναστατωμένοι σηκώθηκαν όρθιοι.

Πατρίκ: «Πώς είναι;»

Κτηνίατρος: «Μια χαρά είναι! Μπορείτε να τον πάρετε σπίτι».

Όλοι ήταν χαρούμενοι. Μόλις γύρισαν σπίτι, ο Πέτρος είχε ξυπνήσει. Ένα ακόμη πρόβλημα είχε λυθεί.

Ένα μέλος της παρέας φεύγει

Τώρα που ο Πεινάλας είναι καλά, νομίζω ότι πρέπει να δώσουμε ένα τέλος. Όλες οι περιπέτειες έχουν ένα. Ας αρχίσουμε με την παρέα:

-Τώρα που ο Πεινάλας είναι καλά, δεν υπάρχει τίποτα να φοβόμαστε.

-Δίκιο έχεις, όλα καλά.

-Είμαστε η καλύτερη ομάδα και οι καλύτεροι φίλοι. Τίποτα δε θα μας χωρίσει.

Τότε έρχεται η μητέρα του Πατρίκ και του λέει:

-Πατρίκ, δε ξέρω πώς να σ' το πω αλλά, πρέπει να γυρίσουμε πίσω στη Γαλλία, γιατί προέκυψε κάτι πολύ σοβαρό

-Α όχι ... Όχι !! Είναι άδικο ,άδικο ,άδικο ,άδικο ,άδικο!!!!!!

-Λυπάμαι, έλα πάντως, γιατί το αεροπλάνο φεύγει σε δυο ώρες.

-Γεια σου Πατρίκ. Θα μας λείψεις !!!!

- Και σε μένα , γεια !

-Τώρα που έφυγε ο Πατρίκ, πρέπει να σου πω κάτι Πέτρο ...

-Τι;

-Εεε ..... να ..... Πέτρο, πάντα σε αγαπούσα !!

-Αλήθεια, Θέλμα, κι εγώ.

-Ωωωωω !

Και σε λίγο ο Πέτρος και η Θέλμα έκαναν σμουτς, σματς, σμουτς !!!

Μετά από αυτό ο Γιάννης είπε:

-Πρέπει να σου πω κι εγώ κάτι Χαρά.

-Κι εγώ μα ντρέπομαι να το πω.

-Γαβ, γαβ, γαβ.

Κι ο Γιάννης με τη Χαρά έκαναν σματς, σμουτς.

Έτσι τελειώνει η ιστορία μας, ο Πεινάλας βρήκε ένα θηλυκό σκύλο και τα παιδιά έζησαν ευτυχισμένα. Γαβ, γαβ .

□

(Πάνος, Κατερίνα, Χρήστος, Αναστάσης)

4^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό, μου φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνησα και κόλλησα σ' αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους. Να! Δείτε τους σε αυτό το παγκάκι το πάρκου πόσο αγαπημένα παίζουν. Αλλά νομίζω πως ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω.

Από 'δω είναι ο Πέτρος. Είναι 10 χρονών και είναι από εδώ, από τη Θεσσαλονίκη. Τα μαλλιά του είναι κοντά, μαύρα και έχει καστανόξανθα μάτια. Είναι αρκετά καλός μαθητής. Του αρέσει και πηγαίνει μπάλα. Δίπλα του κάθεται η Θέλμα, που ήρθε από την Αθήνα πέρυσι το καλοκαίρι και μένει, πλέον, εδώ. Είναι 11 χρονών. Στην τάξη της είναι πρώτη μαθήτρια. Έχει μακριά καστανόξανθα μαλλιά και καφέ μάτια. Είναι καλή και ευγενική. Της αρέσει η ενόργανη γυμναστική. Εκεί είναι ο Πατρίκ. Είναι μετανάστης από τη Γαλλία. Ήρθε πρόσφατα με τους γονείς του και θα μένει εδώ μόνιμα. Είναι 10 χρονών. Έχει καστανά μαλλιά, πράσινα μάτια και είναι πολύ ψηλός, γιατί πηγαίνει μπάσκετ. Είναι πολύ καλός μαθητής και του αρέσουν ιδιαίτερα τα ελληνικά, γι' αυτό και τα μιλάει πολύ καλά. Τη διπλανή του Πατρίκ, τη λένε Χαρά. Προχθές έκλεισε τα 11 και είναι πολύ χαρούμενη. Είναι από τη Θεσσαλονίκη. Είναι ένα κορίτσι με ιδιαίτερα προσόντα, πηγαίνει κολυμβητήριο και της αρέσει πολύ η μουσική. Με τα μαθήματα του σχολείου της τα πάει καλά. Έχει καφέ μαλλιά και καστανά μάτια. Το τελευταίο παιδί της παρέας, το λένε Γιάννη. Είναι 10 χρονών και είναι και αυτός από τη Θεσσαλονίκη! Μπορεί να δυσκολεύεται στο σχολείο, αλλά προσπαθεί πάρα πολύ. Έχει μαύρα μαλλιά και γαλάζια μάτια. Πηγαίνει καράτε δύο χρόνια και γι' αυτό είναι πολύ δυνατός.

Αγαπώ πάρα πολύ αυτά τα πέντε παιδιά, φυσικά πολύ περισσότερο από το παλιό μου αφεντικό. Περνάω πολύ καλά μαζί τους, και ένα καλό είναι ότι, πού και πού, μου δίνουν λιχουδιές! Δεν θα τους αποχωριστώ ΠΟΤΕ!

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

Τώρα για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους εγώ δεν πήγα ποτέ μου σχολείο. Δεν έμαθα γραμματική, αριθμητική και τοιαύτα. Δεν χτίστηκε ακόμα το σκυλοσχολείο της γειτονιάς μου. Αλλά τα βασικά τα ξέρω, τόσα χρόνια που κάνω παρέα με ανθρώπους. Ξέρω να μετρώ καλά μέχρι το δέκα. Και σήμερα, πως μου 'ρθε αυτό, σκέφτηκα να τους μετρήσω και τους έβγαλα ... τέσσερις. Ας δοκιμάσω ξανά μήπως μπέρδεψα τα νούμερα. Έχουμε και λέμε

λοιπόν. Ένας ο Πατρίκ, δύο η Θέλμα, τρεις η Χαρά, τέσσερις ο Πέτρος. Πέντε ... ο Γιάννης λείπει ... Μα πού πήγε ο Γιάννης; Και γιατί οι υπόλοιποι φίλοι της παρέας είναι τόσο ανήσυχοι;

-Πλησιάζω να δω τι γίνεται.

-Πού είναι ο Γιάννης; Γιατί δεν ήρθε σήμερα σχολείο; ρώτησε με αγωνία η Θέλμα.

-Χθες πάντως, την τελευταία ώρα που είχαμε καλλιτεχνικά, έλεγε ότι τον πονούσε η κοιλιά του. Μπορεί να είναι άρρωστος. Πάμε σπίτι του να δούμε τι συμβαίνει, είπε η Χαρά.

-Εγώ λέω ότι είναι καλύτερα να πάμε στο σπίτι του. Θα του δώσουμε τα μαθήματα, θα παίξουμε λιγάκι με τον υπολογιστή του και θα δούμε την καινούργια συλλογή με τις αντίκες, πρόσθεσε ο Πατρίκ.

-Πάμε καλύτερα στο σπίτι της Χαράς να βρούμε μία λύση, είπε ο Πέτρος.

Τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς το σπίτι της Χαράς και μέσα σε λίγη ώρα έφτασαν εκεί.

-Εγώ με τον Πεινάλα θα πάμε σπίτι μου για να φέρω κάτι που, ίσως, μπορεί να μας βοηθήσει.

-Μην αργήσεις, σε περιμένουμε, είπαν τα παιδιά.

Τολμώ να πω πως ανησυχώ κι εγώ πολύ και ανυπομονώ να τον βρούμε. Μετά από αυτή τη συζήτηση πήγα με τον Πατρίκ σπίτι του. Ο Πατρίκ είπε κάτι στον μπαμπά του στα γαλλικά, που δεν κατάλαβα, και πήγαμε στο δωμάτιο του. Άνοιξε το συρτάρι και έβγαλε από μέσα του ένα διπλωμένο χαρτί που έγραφε (Για τον Πατρίκ). Όταν σιγουρεύτηκε πως ήταν αυτό που έψαχνε, με πήρε και πήγαμε στο σπίτι της Χαράς.

-Καλωσορίσατε! είπε η Χαρά.

Ο Πατρίκ έβγαλε από την τσέπη του ένα περιτύλιγμα σοκολάτας. Δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε, ξέρουμε πως ο Γιάννης κάνει τέλεια γράμματα ενώ εδώ βλέπουμε κάτι γρήγορα και τσαπατσούλικά γράμματα. Τα παιδιά, μόλις το διάβασαν, έμειναν άφωνοι αλλά εγώ δεν κατάλαβα τίποτα. Το χαρτί έγραφε: *Πατρίκ, ειδοποίησε και τους άλλους. Έχω ανακαλύψει κάτι πολύ παράξενο. Είμαι σίγουρος πως όταν το μάθετε δεν θα ξέρετε τι να πείτε! Βρίσκομαι .....*

-Προφανώς ο Γιάννης θέλει να μας πει και άλλα πράγματα, αλλά το χαρτί είναι σκισμένο, είπε η Θέλμα.

-Ναι, και δεν ξέρω πού βρίσκεται το υπόλοιπο. Μάλλον κάποιος δε θα ήθελε να διαβάσουμε το άλλο μισό του μηνύματος ή από τη βιασύνη του, κατά λάθος, το έσκισε χωρίς να το καταλάβει. Σε λίγο τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς το σπίτι του Γιάννη και,

μέσα σε λίγη ώρα, έφτασαν εκεί. Χτύπησαν το κουδούνι και ο μικρός αδερφός του Γιάννη τους άνοιξε.

-Γεια σου, Κωνσταντίνε. Πού είναι ο Γιάννης; ρώτησε ο Πέτρος.

-Δε γύρισε από το σχολείο. Γιατί δεν είναι μαζί σας; Πάντως το πρωί έφυγε για το σχολείο. Πρέπει να τηλεφωνήσω στη μητέρα μου.

-Μαμά, πρέπει να έπαθε κάτι ο Γιάννης. Δεν επέστρεψε από το σχολείο και ήρθαν οι φίλοι του εδώ και τον ψάχνουν. Μάλιστα, μου είπαν ότι δεν τον είδαν σήμερα καθόλου. Μήπως είναι μαζί σου;

-Όχι, δεν είναι μαζί μου. Πες τα παιδιά να μείνουν εκεί, έρχομαι αμέσως.

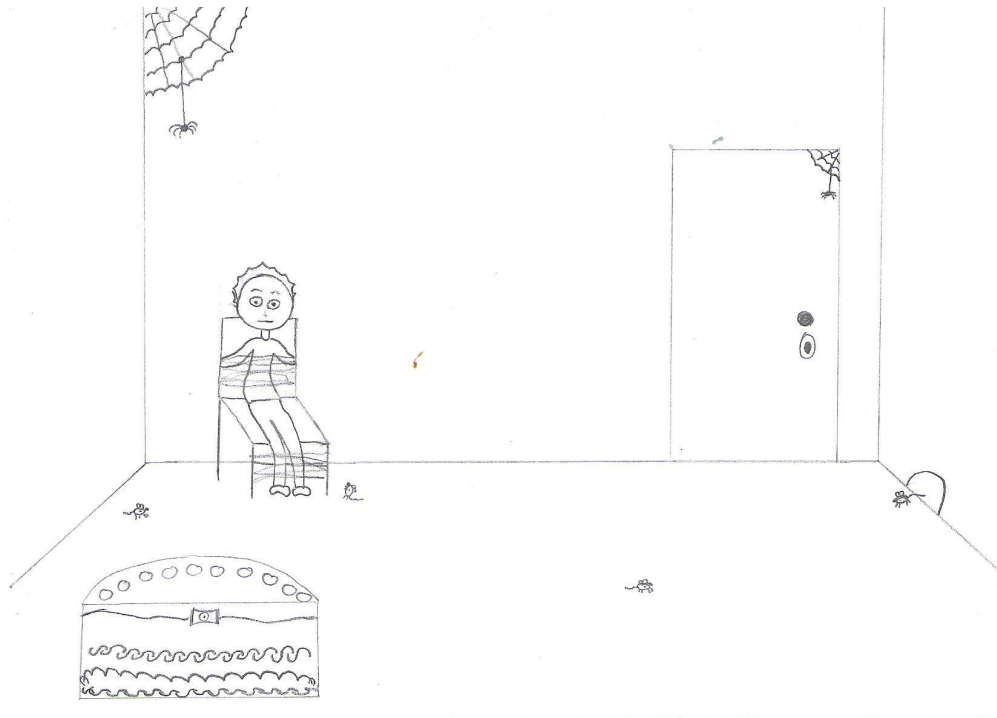
Η μητέρα του Γιάννη έφυγε από την δουλειά της. Στη διαδρομή τηλεφώνησε στον διευθυντή του σχολείου, ο οποίος της επιβεβαίωσε την απουσία του. Στη συνέχεια μίλησε με τον πατέρα του Γιάννη και τον ενημέρωσε για το συμβάν. Σε λίγη ώρα έφτασαν και οι δύο γονείς, αναστατωμένοι, στο σπίτι.

Πρόκειται για απαγωγή;

Με λένε Γιάννη. Αυτό τώρα θυμάμαι για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι, μα άκρη δεν βρίσκω. Ποιος μ' έφερε εδώ, πού βρίσκομαι; Γιατί είναι τόσο σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, αλλά ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω. Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε αν φωνάξω, θα με ακούσει κανένας ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας; Κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τώρα τη μαμά μου που θα μου βάλει τις φωνές κι από πάνω που εξαφανίστηκα. Γιά να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμιά χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ...

Ο Γιάννης είναι σε ένα άγνωστο μέρος, μόνος του. Έμεινε για λίγη ώρα σιωπηλός. Σε λίγη ώρα μπήκαν δύο άντρες. Κρατούσαν το παράξενο κλειδί που βρήκε ο Γιάννης, και που ήθελε να δείξει στους φίλους του, αλλά ένωσε ότι κάποιος του έβαζε κάτι σαν οινόπνευμα που τον κοίμισε για αρκετή ώρα. Ο Γιάννης ανησυχούσε για το πού βρίσκεται. Εκείνη τη στιγμή ο Γιάννης χρειαζόταν τους φίλους του αλλά και οι φίλοι του ήταν απεγνωσμένοι. Οι γονείς του Γιάννη νόμιζαν ότι είχε χαθεί. Οι φίλοι του υποθέτουν πού μπορεί να βρίσκεται και ο Γιάννης ανησυχεί όλο και περισσότερο. Ξαφνικά οι δύο άντρες πλησίασαν στο μέρος που τον είχαν δέσει. Ο Γιάννης φοβήθηκε μήπως του κάνουν κακό. Στο μεταξύ οι φίλοι του Γιάννη και ο Πεινάλας προσπαθούσαν να βγάλουν μία άκρη. Οι απαγωγείς του Γιάννη κρατούσαν το κλειδί. Το κλειδί αυτό άνοιγε ένα χρηματοκιβώτιο. Οι δύο άντρες ήταν ληστές από άλλη χώρα και ήξεραν για το κλειδί και για το τι άνοιγε, καθώς εξηγούσαν στον Γιάννη. Ο Γιάννης είχε θυμώσει γιατί τίποτα από αυτά δεν θα είχε συμβεί, αν ο Γιάννης δεν ήθελε να δείξει το κλειδί στους φίλους του.

Ωρα για δράση!

-Παιδιά, κάτι πρέπει να κάνουμε. Να βοηθήσουμε τον Γιάννη ... ,
είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

-Ναι, τώρα που γνωρίζουμε πού βρίσκεται, πρέπει να
δράσουμε γρήγορα..., συμφώνησε η Θέλμα.

-Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να
δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί; αναρωτήθηκε η Χαρά.

Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δυο θεόρατα αυτιά και δύο πελώρια
μάτια, και, πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί και
αυτός μαζί τους κάποια λύση.

-Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα. Ακούστε καλά το σχέδιό μου,
είπε αποφασιστικά ο Πέτρος, και οι υπόλοιποι της παρέας γύρισαν
προς το μέρος του για να μάθουν τι είχε περάσει από το μυαλό του
αγαπημένου τους φίλου.

Ο Πεινάλας αναρωτιόταν αν όντως και πώς έμαθαν τα άλλα
παιδιά πού βρίσκεται ο Γιάννης, αλλά μόλις άκουσε την ομιλία τους
κατάλαβε:

-Παιδιά, λέτε το γράμμα που μας έστειλαν να είναι ψεύτικο;

-Δεν νομίζω, είναι ο γραφικός χαρακτήρας του Γιάννη.

-Παιδιά, ακούστε, σύμφωνα με το γράμμα ο Γιάννης είναι στη
Ροδόπολη.

-Πού είναι η Ροδόπολη;

-Δεν ξέρω, αλλά νομίζω ότι είναι κοντά στις Σέρρες ...

-Μ' αρέσει που ξέρεις γεωγραφία ... Τέλος πάντων, λέτε η απαγωγή του Γιάννη να έχει σχέση με εκείνο το μαύρο κλειδί που είχε ο Γιάννης μαζί του;

-Μπορεί, αλλά και να έχει, πώς θα μας βοηθήσει αυτό;

-Πλάκα κάνεις; Έβαλα τσιπάκι σε εκείνο το κλειδί.

-Γιατί έβαλες τσιπάκι στο κλειδί του Γιάννη;

-Ο ίδιος μου το ζήτησε, σε περίπτωση που θα το έχανε.

Τα παιδιά είπαν στους γονείς τους ότι θα πήγαιναν τριήμερη εκδρομή στη Ροδόπολη με το σχολείο, αλλά πήγαν μόνοι τους, και μάλιστα μεταμφιεσμένοι. Όμως ο Πατρίκ δυσκολεύτηκε να πείσει τον οδηγό ότι είναι δεκαοκτώ χρονών, γιατί ήταν αρκετά κοντός. Εκτός από τα ρούχα του μπαμπά του έπρεπε να φορέσει και τα τακούνια της μαμάς του. Με τη βοήθεια του τσιπ της Θέλμας εντόπισαν τον Γιάννη. Μεγάλη βοήθεια πρόσφερε και η Χαρά, καθώς είχε φέρει μαζί τον κατάλληλο εξοπλισμό. Τα παιδιά γύρισαν σπίτι μαζί με τον Γιάννη και όλα ήταν πλέον φυσιολογικά.

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση τους. Όλοι ήταν πάλι μαζί. Ο Γιάννης ήταν πάλι ελεύθερος και ήταν μαζί τους, όπως παλιά. Όμως κάτι πάλι είχε συμβεί, κάποιος πάλι έλειπε. Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πατρίκ, όπου είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη.

-Ο Πεινάλας, βρε παιδιά! Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε; Αλήθεια πού είναι ο Πεινάλας;

Σ' αυτή την ερώτηση δεν κατάφερε κανείς να απαντήσει. Έψαξαν στα σπίτια και των πέντε παιδιών, αλλά δεν βρήκαν πουθενά τον Πεινάλα.

-Λέτε να έχει πάει σε κανένα μαγαζί με φαγητά, εδώ γύρω στη γειτονιά. Το συνηθίζει συχνά να φεύγει από κοντά μας όταν πεινάει, είπε ο Γιάννης.

-Όντως, μπορεί να έχει σταματήσει σε κάποιο μαγαζί για φαγητό, απάντησε η Χαρά. Πάμε να ψάξουμε στη γειτονιά!

Έτσι κι έγινε. Έψαξαν σε όλα τα μαγαζιά, ακόμη και στην διπλανών γειτόνων, αλλά τον Πεινάλα δεν τον βρήκαν πουθενά. Έτσι, αποφάσισαν να πάνε να κοιτάξουν στον σταθμό του τρένου απ' όπου είχαν γυρίσει.

Μετά από περίπου μία ώρα έφυγαν για τον σταθμό με τον μπαμπά του Πατρίκ. Όταν έφτασαν εκεί, είχε πολύ κόσμο. Καθώς πήγαιναν προς το γραφείο του σταθμάρχη για να ρωτήσουν αν είχαν δει τις τελευταίες μέρες κανένα μικρό σκυλάκι, είδαν σε μια κολώνα μια φωτοτυπία του Πεινάλα που έλεγε πως βρισκόταν στο γραφείο του σταθμάρχη και ο κάτοχος του είπε να πάει να το παραλάβει από εκεί. Τα παιδιά σπρώχνοντας τον κόσμο, άρχισαν να τρέχουν. Το ίδιο και ο μπαμπάς του Πατρίκ. Όταν έφτασαν επιτέλους στο γραφείο λαχανιασμένοι, άρχισε να μιλάει ο Πέτρος:

-Εεε ... Γεια σας. Είμαστε οι ιδιοκτήτες από το μικρό σκυλάκι.

Ο κύριος σταθμάρχης, χαμογελαστός, μπήκε σε ένα δωματιάκι και βγήκε με τον Πεινάλα. Ο Πεινάλας όταν μας είδε πήδηξε προς τα πάνω μας.

-Ευχαριστώ που ήρθατε και τον πήρατε, γιατί συνέχεια πεινούσε. Δεν ήξερα τι άλλο να τον ταΐσω.

Έτσι, αφού αποχαιρετιστήκαμε, φύγαμε. Για πότε φτάσαμε πίσω, δεν το καταλάβαμε. Από τότε και μετά οι μέρες κυλούσαν φυσιολογικά. Όλα ήταν όπως παλιά και όλοι ήθελαν να μείνουν έτσι όπως είναι τώρα ...

Ξυπνώντας από ένα όνειρο

Επιτέλους τα παιδιά γύρισαν σπίτι, κουρασμένοι από το πολύ ψάξιμο, χαρούμενοι που βρήκαν τον Πεινάλα και θυμωμένοι που θα τα ακούσουν πάλι από τους γονείς τους.

-Επιτέλους γυρίσαμε σπίτι και ελπίζω να μην ξαναχάσουμε κανέναν, είπε η Χαρά.

-Δεν αντέχω άλλο να τρέχουμε και να ψάχνουμε σε σημεία που να μην μπορεί να πάει κάποιος, είπε ο Πέτρος.

Μόλις τα παιδιά ξεκουράστηκαν, έκαναν ένα μικρό πάρτι για να γιορτάσουν την επιστροφή του Πεινάλα. Έφεραν και παιδιά της γειτονιάς τους και διασκέδασαν πολύ. Μόλις τελείωσε το πάρτι, τα παιδιά έπρεπε να συμμαζέψουν το σπίτι. Καθώς η Χαρά πήγε να συμμαζέψει τα σκουπίδια που ήταν κάτω, γλίστρησε σε λίγο χυμό που είχε πέσει κάτω και έπεσε κάτω. Τα παιδιά έτρεξαν να την συνεφέρουν.

-Χαρά, ξύπνα! Χαρά ξύπνα, θα αργήσεις!

-Θέλμα, δεν νιώθω καλά.

-Ξύπνα, ξύπνα Χαρά!

Τότε η Χαρά άνοιξε τα μάτια της και είδε τη μαμά της να είναι από πάνω της και να την σκουντάει ελαφρά για να ξυπνήσει.

-Η Θέλμα, είναι στο σπίτι της, Χαρά, είπε η μαμά της.

-Δηλαδή όλα αυτά ήταν ένα όνειρο; είπε η Χαρά.

-Χαρά, τι είναι όλα αυτά που λες. Σήκω επιτέλους γιατί θα αργήσεις.

Η Χαρά πήγε στο σχολείο και είπε στη Θέλμα, στον Γιάννη, στον Πέτρο και στον Πατρίκ για το όνειρό της. Τα παιδιά δεν την πίστεψαν πολύ, αλλά μετά από το όνειρο αυτό, η Χαρά συνέχισε κανονικά την μέρα της.

□

(Μαρία, Ιωάννης, Μαρία, Βασίλης)

5^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό μου φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνισα και κόλλησα σ' αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους. Να, δείτε τους σ' αυτό το παγκάκι του πάρκου πόσο αγαπημένα παίζουνε. Αλλά νομίζω ότι ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω. Αρχίζουμε με τον Πέτρο. Ο Πέτρος είναι ένα πολύ καλό παιδί που του αρέσουν τα σπορ, το αγαπημένο του άθλημα είναι το ποδόσφαιρο, γι' αυτό αγωνίζεται στην τοπική ομάδα της περιοχής του. Τώρα θα σας γνωρίσω τον Γιάννη. Ο Γιάννης είναι ο κομπιουτεράκις της παρέας. Όποιο παιδί της παρέας χρειάζεται βοήθεια στα μαθήματα, τη ζητάει από αυτόν. Το επόμενο παιδί που θα σας γνωρίσω είναι η Θέλμα. Η Θέλμα είναι αστεία, ευγενική και της αρέσει πολύ στον ελεύθερό της χρόνο να βγαίνει έξω και να παίζει διάφορα παιχνίδια με τα υπόλοιπα παιδιά τής παρέας. Η επόμενη που θα σας γνωρίσω είναι η Χαρά. Η Χαρά είναι λίγο πεισματάρα, αλλά κατά τ' άλλα είναι ευγενική. Το αγαπημένο της άθλημα είναι το βόλεϊ. Α! Και νομίζω πως κάτι τρέχει μεταξύ του Γιάννη και της Χαράς. Έι! Μη βγάζετε γρήγορα συμπεράσματα, είμαι σκύλος, θυμάστε;

Τέλος πάντων, τώρα ας πάμε στο τελευταίο μέλος της παρέας μας, που είναι ο Πατρίκ. Ο Πατρίκ είναι ένα παιδί απ' τη Γαλλία και ήρθε εδώ στην Ελλάδα με την οικογένειά του πριν από δύο χρόνια. Δε μας ενοχλεί το γεγονός ότι ο Πατρίκ είναι μεταναστόπουλο, αντιθέτως είμαστε μαζί μια πολύ χαρούμενη παρέα.

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

Τώρα για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, εγώ δεν πήγα ποτέ μου σχολείο. Δεν έμαθα γραμματική, αριθμητική και τα τοιαυτά. Βλέπετε, οι άνθρωποι δεν σκέφτηκαν ακόμα ένα σχολείο για σκύλους. Δεν κτίστηκε ακόμα το σκυλοσχολείο της γειτονιάς μου. Αλλά τα βασικά τα ξέρω, τόσα χρόνια που κάνω παρέα με ανθρώπους. Ξέρω να μετρώ καλά μέχρι το δέκα. Και σήμερα, πώς μου 'ρθε αυτό, σκέφτηκα να τους μετρήσω και τους έβγαλα ... τέσσερις. Ας δοκιμάσω ξανά μήπως μπέρδεψα τα νούμερα. Έχουμε και λέμε λοιπόν. Ένας ο Πατρίκ, δύο η Θέλμα, τρεις η Χαρά, τέσσερις ο Πέτρος. Πέντε ... ο Γιάννης λείπει ... Μα πού πήγε ο Γιάννης; Και γιατί οι υπόλοιποι φίλοι τής παρέας είναι τόσο ανήσυχοι;

Σχεδόν όλοι οι φίλοι ήταν μαζεμένοι στο προαύλιο του σχολείου μαζί μου και κοιτάζονταν ανήσυχοι. Εγώ δεν ήξερα τι συνέβαινε, αλλά άρχισα να μπαίνω στο νόημα μόλις άρχισε η συζήτηση.

-Λέτε να έχει πάθει τίποτα σοβαρό; άρχισε η Θέλμα τη συζήτηση.

-Δε νομίζω. Μπορεί να έχει αρρωστήσει και να μην ήταν κανείς στο σπίτι την ώρα που παίρναμε τηλέφωνο. Και γι' αυτό μάλλον δεν θα ήρθε σήμερα στο σχολείο, απάντησε η Χαρά.

-Κρίμα. Και σήμερα έχουμε τεστ στα μαθηματικά και δεν έχω διαβάσει τίποτα. Υπολόγιζα πως θα μπορούσα να αντιγράψω απ' τον Γιάννη, είπε ο Πέτρος, που, ως συνήθως, τον νοιάζει μόνο ο εαυτός του. Η συζήτηση σταμάτησε με το χτύπημα του κουδουνιού.

-Μετά το σχόλασμα θα βρεθούμε και θα περάσουμε απ' το σπίτι του Γιάννη για να δούμε τι έχει γίνει τελικά, είπε λίγο πριν μπουν στην τάξη ο Πατρίκ.

Η ώρα περνούσε βαρετά την ώρα του μαθήματος και οι τέσσερις φίλοι ήταν πολύ νευρικοί και δεν πρόσεχαν στο μάθημα, γιατί διάφορες σκέψεις τριγύριζαν στο μυαλό τους.

Με το που κτύπησε το κουδούνι για τελευταία φορά την ημέρα, τα τέσσερα πλέον παιδιά πετάχτηκαν απ' τα θρανία τους και, τρέχοντας, βγήκαν απ' το σχολείο. Από 'κει και πέρα, περπατώντας πιο αργά, άρχισαν να πηγαίνουν προς το σπίτι του Γιάννη που ήταν δύο στενά πιο κάτω.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, αντίκρισαν κάτι παρόμοιο με αυτό που περίμεναν. Η εξώπορτα του σπιτιού του Γιάννη ήταν μισάνοιχτη. Μπήκαν μέσα φοβισμένοι. Στο σπίτι δεν υπήρχε κανείς.

Έψαχναν για πολλή ώρα αλλά δεν βρήκαν ούτε τον Γιάννη ούτε τους γονείς του. Μετά ήρθαν να με πάρουν απ' το παρκάκι που τους περιμένω κάθε μέρα μέχρι να τελειώσουν το σχολείο, και όλοι μαζί πήγαμε στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί οι αστυνόμοι μās είπαν πως είχαν μάθει για τη ληστεία και πως ήδη έκαναν έρευνες για να βρουν τα τρία μέλη της οικογένειας.

Τα παιδιά, στενοχωρημένα, γύρισαν στα σπίτια τους γιατί είχαν αργήσει να πάνε, και οι γονείς τους θα τους φώναζαν πάλι. Το βράδυ δεν κοιμήθηκαν γιατί οι σκέψεις τους για το τι είχε συμβεί στον Γιάννη δεν τους άφηναν σε ησυχία. Την επόμενη μέρα ο Γιάννης δεν ήρθε πάλι στο σχολείο. Πλέον, όμως, όλα τα παιδιά ήξεραν τι του είχε συμβεί.

Πρόκειται για απαγωγή;

Με λένε Γιάννη. Αυτό τώρα θυμάμαι για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι, μα άκρη δεν βρίσκω. Ποιος μ' έφερε εδώ, που βρίσκομαι; Γιατί είναι τόσο σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, αλλά ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω. Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε αν φωνάξω, θα με ακούσει κανένας ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας; Κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τώρα τη μαμά, που θα μου βάλει και τις φωνές από πάνω που εξαφανίστηκα. Για να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμιά χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ...

Μετά από λίγο ακούστηκαν κάτι ψίθυροι και ήταν οι γονείς του ... Ο Γιάννης προσπαθούσε να μιλήσει στους γονείς του, αλλά τότε ήταν που άνοιξε η πόρτα του δωματίου, όπου ήταν κλεισμένος. Ακούστηκε η φωνή ενός αγνώστου, να καθησυχάζει δύο άτομα. Οι φωνές τού φάνηκαν οικίες.

Τότε ένας άνθρωπος μπήκε στο δωμάτιο μαζί με άλλα δύο άτομα. Τα δύο αυτά άτομα ήταν οι γονείς του. Τον τρίτο όμως δεν τον αναγνώρισε. Έτσι τον ρώτησε:

-Που βρίσκομαι; Ποιος είσαι εσύ; Και γιατί κρατάς όμηρους τους γονείς μου κι εμένα;

-Μη φοβάσαι, ήρθα για να βοηθήσω εσένα και τους γονείς σου φυσικά.

-Μα γιατί μας βοηθάς; Και, επιτέλους, ποιος είσαι;

-Δεν έχουμε ώρα τώρα, οι γονείς σου θα σου τα εξηγήσουν όλα. Πρώτα όμως θέλω να σου κάνω μια ερώτηση. Είδες αν υπάρχει κάνα παράθυρο εδώ γύρω;

-Υπάρχει ένα, αλλά πριν με αφήσουν μόνο μου, το κλείδωσαν. Όμως υπάρχει ένας αεραγωγός εκεί.

-Τέλεια! Πάμε, λοιπόν.

-Ξεχνάς κάτι;

-Α! Συγνώμη. Έλα να σε λύσω ... Ωραία, τώρα πάμε!

- Οι γονείς του Γιάννη, ο ίδιος ο Γιάννης και ο άγνωστος κύριος, μπήκαν στον αεραγωγό. Για να μη χαθούν, κρατούσαν όλοι τους ένα σχοινί. Ξαφνικά ο άγνωστος κύριος έπεσε σε μια τρύπα και μετά έπεσαν όλοι. Εκεί είδαν και κάτι άλλους τύπους. Ήταν τρεις και πολύ θυμωμένοι. Ο Γιάννης έριξε μια ματιά στον χώρο και στους τρεις άντρες. Μετά είπε στους υπόλοιπους:

-Τρέξτε! Διαφορετικά θα πυροβολήσουν!

-Ο Γιάννης άρχισε να σκαρφαλώνει. Ευτυχώς οι γονείς του πρόλαβαν να κάνουν το ίδιο αλλά ... ο άγνωστος κύριος; Ο Γιάννης και οι γονείς του άκουσαν έναν δυνατό θόρυβο. Ήταν πυροβολισμός. Ο άντρας δεν ζούσε πια.

-Μαμά, μπαμπά; Τι θα κάνουμε τώρα; Πως θα βγούμε από εδώ; Φοβάμαι...

-Ηρέμησε Γιάννη, θα βρούμε τρόπο. Πάντως αυτός ο κύριος ήταν ένας ήρωας. Έδωσε και την ζωή του για μας.

-Και τώρα τι θα κάνουμε;

-Δεν ξέρω.

Οι γονείς του κατάφεραν να φύγουν και να πάνε σπίτι τους, χωρίς όμως να καταλάβουν ότι τον Γιάννη τον είχε τραβήξει ένας κακοποιός. Μόλις οι γονείς του έφτασαν σπίτι, είχαν καταλάβει πως ξεχάσανε για άλλη μια φορά το παιδί τους, όπως και άλλες φορές στο πάρκο, αλλά τώρα ήταν διαφορετικά, τον είχαν ξεχάσει στον δρόμο του θανάτου.

Ωρα για δράση

-Παιδιά, κάτι πρέπει να κάνουμε, είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

-Ναι, τώρα που γνωρίζουμε πού βρίσκεται πρέπει να δράσουμε γρήγορα ..., συμφώνησε η Θέλμα.

-Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί; αναρωτήθηκε η Χαρά.

-Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δύο θεόρατα αυτιά και δύο πελώρια μάτια και πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί κι αυτός μαζί τους μια λύση.

-Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα. Ακούστε καλά το σχέδιό μου, είπε αποφασιστικά ο Πέτρος, και οι υπόλοιποι τις παρέας γύρισαν προς το μέρος του για να μάθουν τι πέρασε απ' το μυαλό του αγαπημένου τους φίλου.

-Λοιπόν τι θα κάνουμε; είπε η Χαρά.

-Ακούστε τι θα κάνουμε! Οι γονείς του Γιάννη, μάς είπαν ότι ο Γιάννης βρίσκεται σε αυτήν την αποθήκη, είπε δείχνοντας ο Πατρίκ.

-Λοιπόν, αύριο φέρτε ένα σχοινί, ένα ψαλίδι, ένα τετράδιο κι ένα στυλό. Θα πάμε να βρούμε τον Γιάννη.

-Το απόγευμα, καθώς τα παιδιά πήγαιναν στην αποθήκη, πέρασαν από το σπίτι του Γιάννη, και εκεί συνάντησαν τους γονείς του.

-Γεια σας, παιδιά. Για πού το βάλατε;

-Γεια σας, εμείς πάμε να σώσουμε τον Γιάννη.

-Μάλιστα, μπορούμε να έρθουμε κι εμείς;

-Ναι, αλλά θα είναι επικίνδυνο.

-Αν είναι για να σώσω το παιδί μου, θα έδινα και τη ζωή μου.

-Τότε, εντάξει.

-Τα παιδιά και οι γονείς του Γιάννη ξεκίνησαν και έφτασαν στην αποθήκη. Μόλις μπήκαν μέσα είδαν έναν άδειο χώρο που πάνω σε ένα τραπέζι είχε ένα γράμμα. Κατέβηκαν από τον αεραγωγό, πήραν το γράμμα και το διάβασαν. Τα γράμματα ήταν κάποιου ενήλικα.

<<ΟΠΟΙΟΣ ΒΡΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ, ΓΙΑΤΙ ΕΦΤΑΣΕ ΜΕΧΡΙ ΕΔΩ. ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΣΥΝΕΧΙΣΕ. ΕΙΜΑΣΤΕ..... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΒΡΕΙΣ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ!

ΟΙ

ΑΠΑΓΩΓΕΙΣ»

-Παιδιά πού ξέρουμε εμείς πού βρίσκονται;

-Δείτε! Κάτι γράφει από πίσω!;

-<<**Ερυμάνθου 7**>>

-Αυτά είναι τα γράμματα του Γιάννη.

-Αυτό σημαίνει ότι το έγραψε ο Γιάννης.

Όλοι μαζί, την άλλη μέρα, πήγαν στην οδό που τους έγραψε ο Γιάννης. Μόλις έφτασαν, τι να δουν ... Δεν υπήρχε τίποτα, εκτός από χώμα. Όχι ακριβώς, γιατί κάτω απ' το χώμα ήταν ο Γιάννης. Ήταν απογοητευμένοι όλοι τους και σιγά-σιγά έφευγαν, εκτός από την Χαρά.

-Σταθείτε, μη φεύγετε, είπε η Χαρά, κάπου εδώ θα είναι, είπε απογοητευμένη κι έτρεξε πάνω στο χώμα με την τελευταία της ελπίδα.

-Ξαφνικά βρήκε μια τρύπα με ένα πλατύ σωλήνα. Φώναξε τους άλλους και, αφού ήρθαν τα παιδιά, πήδηξαν μέσα, ενώ οι μεγάλοι κρύφτηκαν πίσω από ένα μαγαζί. Τους γονείς του Γιάννη τους απασχόλησε κάτι που είδαν στο μαγαζί, ενώ έπρεπε να κρατούν τσίλιες. Οι απαγωγείς που έλειπαν εκείνη την ώρα, γύρισαν και πήδηξαν στον σωλήνα. Εκεί συνάντησαν τα παιδιά, και, ευτυχώς, την ώρα που ετοιμάζονταν να πυροβολήσουν, η Χαρά πήρε δύο πέτρες και τους πέτυχε στα κεφάλια τους. Εκείνοι λιποθύμησαν. Τότε τα παιδιά έλυσαν τον Γιάννη και έφυγαν από μια είσοδο που είδαν. Βρήκαν τους γονείς του Γιάννη και πήγαν όλοι μαζί στο σπίτι του.

-Γιάννη μου, είσαι καλά; Μήπως σε χτύπησαν;

-Όχι, καλά είμαι.

-Μας έλειψες πάρα πολύ!!!

-Και εμένα μου λείψατε.

-Τώρα, τουλάχιστον, δεν κινδυνεύει κανείς.

-Χάρη στον κύριο, που θυσιάστηκε για μας.

-Ναι, είμαστε ευγνώμονες.

-Εντάξει, άντε, ας φάμε τώρα. Σίγουρα θα πεινάτε.

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση της. Όλοι ήταν πάλι μαζί. Ο Γιάννης ήταν πια ελεύθερος και μαζί με τους φίλους του, όπως παλιά. Όμως κάτι πάλι είχε συμβεί, κάποιος πάλι έλειπε. Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πατρίκ που είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη:

–Ο Πεινάλας βρε παιδιά. Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε; Αλήθεια πού βρίσκεται ο Πεινάλας;

–Πράγματι, δεν τον βρήκαμε πουθενά, είπε ανήσυχος ο Πέτρος.

–Να ψάξουμε στο σπίτι, κάπου θα έχει κρυφτεί, είπε ανακουφισμένη η Χαρά.

–Ωραία λοιπόν, ας αρχίσουμε το ψάξιμο.

–Τα παιδιά έψαξαν όλο το σπίτι ξανά και ξανά, μα ο Πεινάλας άφαντος.

–Πού να έχει πάει άραγε; ρώτησε τρομοκρατημένος ο Πατρίκ.

–Πάμε να ψάξουμε στη γειτονιά, μπορεί να έχει κολλήσει στο καινούριο ζαχαροπλαστείο, είπε ο Πέτρος.

–Πάμε να δούμε λοιπόν, συμφώνησε ο Γιάννης.

–Αν δεν είναι εκεί, τι θα κάνουμε; ρώτησε η Θέλμα.

–Ας μην σκεφτόμαστε αρνητικά. Μετά θα πάμε στο πάρκο. Έχει μερικούς φίλους εκεί. Αν δεν είναι και εκεί, θα ψάξουμε και αλλού.

–Τα παιδιά πήγαν στο ζαχαροπλαστείο. Ρώτησαν τον Κύριο Μανώλη αν είδε τον Πεινάλα. Ο κύριος Μανώλης τους είπε ότι ο Πεινάλας είναι στην πίσω αυλή και μασουλάει ένα κόκαλο.

–Αμέσως μετά, τους οδήγησε στο σημείο που βρισκόταν το σκυλί τους.

–Πεινάλα, εδώ ήσουν και μας τρόμαξες; ρώτησε ο Πατρίκ.

Έτρεξαν όλοι και τον έσφιξαν στην αγκαλιά τους.

Η μπανανόφλουδα τριγουρίζει τον Πεινάλα

-Πέρασαν πολλά χρόνια και τα παιδιά δεν χώρισαν ποτέ.

-Ποτέ, παππού Γιάννη;

-Ποτέ.

-Ντιν! Νταν!!

-Χτυπάει το κουδούνι, πάω να ανοίξω.

-Εντάξει παππού... Ποιος είναι;

-Η γιαγιά!

-Γιαγιά Χαρά, γιαγιά Χαρά! είπε και έτρεξε πάνω στην αγκαλιά της γιαγιάς της.

-Γιάννη, το βράδυ θα έρθουν τα παιδιά.

-Ποια παιδιά; ρώτησε η Χαρούλα.

-Ο θείος Πατρίκ, ο θείος Πέτρος και η θεία Θέλμα, είπε ο παππούς.

-Αυτά είναι τα παιδιά της ιστορίας;

-Ναι!

-Τότε εσύ και η γιαγιά Χαρά είστε...

Τότε ο παππούς έγνεψε καταφατικά.

-Της είπες την ιστορία; ρώτησε η, πλέον γιαγιά, Χαρά.

-Ναι!

-Η μικρή Χαρά έμεινε σκεπτική. Τότε ο παππούς άρχισε να την γαργαλάει.

-Κι ο Πεινάλας; ρώτησε τον παππού.

-Περίμενε και θα δεις.

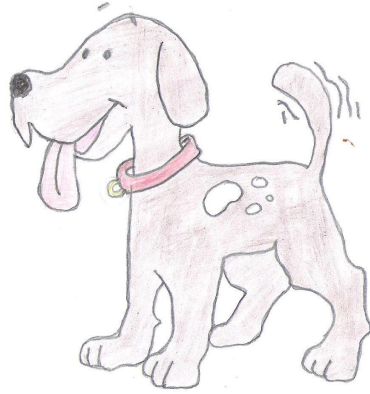
Έφτασε το βράδυ. Η μικρή Χαρά είχε αρχίσει να βαριέται. Ξαφνικά κτύπησε το κουδούνι και η μικρή πετάχτηκε απ' τον καναπέ και πήγε να ανοίξει την πόρτα. Μπροστά της αντίκρισε τους τρεις ήρωες της ιστορίας, πολύ πιο διαφορετικούς από ό,τι περίμενε. Αμέσως όμως άλλαξε γνώμη, γιατί είδε τη Θέλμα να κρατάει ένα άσπρο χαριτωμένο σκυλάκι.

-Αυτός είναι ο Πεινάλας; ρώτησε τη Θέλμα.

-Ναι! Αυτός είναι, της απάντησε ο Πατρίκ, και είναι δικός σου!

Τότε το πρόσωπο της μικρής πλημμύρισε με ένα τεράστιο χαμόγελο. Ο Πεινάλας κατέβηκε από την αγκαλιά της Θέλμας. Το πάτωμα ήταν φρεσκοσφουγγαρισμένο. Τότε ο Πεινάλας έφαγε μια γλίστρα και έπεσε μέσα στα σκουπίδια. Όταν βγήκε, είχε στο κεφάλι του μια μπανανόφλουδα σαν καπέλο, και όλοι έσκασαν στα γέλια.

Η Χαρά, όταν μεγάλωσε, είπε την ιστορία στα δικά της παιδιά και αυτά στα δικά τους, και πάει λέγοντας.

□

(Άγγελος, Έλενα, Στέλιος, Αλεξάνδρα)

6^η ΕΚΔΟΧΗ

Ας γνωριστούμε πρώτα ...

Με λένε Πεινάλα και είμαι ένα μικρό χαριτωμένο σκυλάκι. Το παλιό μου αφεντικό μου φερόταν πολύ άσχημα, αλλά εγώ την κοπάνησα και κόλλησα σ' αυτά τα πέντε παιδιά. Μου αρέσει πολύ η παρέα τους. Να, δείτε τους σε αυτό το παγκάκι του πάρκου πόσο αγαπημένοι παίζουνε. Αλλά νομίζω ότι ήρθε η ώρα να σας τους γνωρίσω.

Αυτός είναι ο Πέτρος. Είναι δέκα ετών και πηγαίνει ένα χρόνο μπάσκετ, αφού του αρέσει πολύ. Είναι λίγο παχουλός και έχει μαύρα σγουρά μαλλιά. Ο Πέτρος είναι έξυπνος, καλός μαθητής. Λίγο τσιγκούνης, μα κατά βάθος είναι πολύ καλός. Το κορίτσι με τα μαζεμένα μαλλιά είναι η Θέλμα και είναι έντεκα ετών. Το αγαπημένο της άθλημα είναι το τένις. Είναι ψηλή, λίγο ευαίσθητη αλλά και όμορφη. Η Θέλμα έχει τη συνήθεια να κάνει κοτσίδα τα μαλλιά της, γι' αυτό πάντα τα μαζεύει. Της αρέσει επίσης να φοράει τζιν. Άλλος ένας της παρέας είναι ο Γιάννης. Αυτός είναι δέκα ετών και του αρέσει πολύ να παίζει μπάλα. Είναι ψηλός, λεπτός, έξυπνος, αστείος και του αρέσει να κάνει τα μαλλιά του καρφάκια. Επίσης είναι ευγενικός και όμορφος. Το κορίτσι που δεν μαζεύει ποτέ τα μαλλιά της, το λένε Χαρά και είναι έντεκα ετών. Το αγαπημένο της άθλημα είναι το βόλεϊ. Είναι λίγο κοντή, όμορφη και ευγενική. Το τελευταίο άτομο της παρέας είναι ο Πατρίκ. Ο Πατρίκ είναι ένδεκα χρονών, η καταγωγή του είναι από τη Γαλλία και πηγαίνει δύο χρόνια καράτε. Ξέρει πολύ καλά τα ελληνικά, είναι ψηλός και έχει πολύ χιούμορ.

Αυτά τα πέντε παιδιά ξέρω ότι είναι πολύ αγαπημένα και θα είναι πάντα αχώριστοι φίλοι. Κάθε απόγευμα μαζεύονται στο σπίτι ενός από την παρέα και παίζουνε διάφορα παιχνίδια, διαβάζουν βιβλία ή μπορεί να δούνε κάποια ταινία αγαπημένη. Εκτός από αυτά, είναι πολύ καλοί μαθητές και αγαπάνε το σχολείο. Στα μαθήματα είναι συνεπείς και παίρνουν καλούς βαθμούς.

Περνάνε πολύ ωραία κάθε φορά, όπου κι αν πάνε. Εμένα με αγαπάνε πολύ. Μέρα παρά μέρα μπορεί να μου δώσουν κάποια λιχουδιά να φάω και κάθε μέρα με ταΐζουν με το αγαπημένο μου

φαγητό. Ελπίζω να με αγαπάνε πάντα, να με φροντίζουν και να μη με φερθούν ποτέ όπως το παλιό μου αφεντικό.

Όπως σας έλεγα και πιο πριν, αυτοί οι πέντε φίλοι θέλουν να τα περνάνε όλα μαζί. Τι εννοώ μ' αυτό; Θα σας εξηγήσω τώρα αμέσως. Θέλουν περιπέτεια μαζί, θέλουν εκδρομές μαζί, γενικά είναι πολύ δεμένοι μεταξύ τους, γι' αυτό και στις δύσκολες στιγμές, ως φίλοι μένουν μαζί. Ήταν, είναι και θα είναι πάντα δεμένοι. Πώς το ξέρω; Είναι απλό, το κατάλαβα. Από τότε που τους γνώρισα ήταν πολύ αγαπημένοι και καλός ο ένας με τον άλλο.

Πριν δύο χρόνια περίπου τα παιδιά ήταν τέσσερα. Γιατί; Ο Πατρίκ δεν είχε έρθει στην Ελλάδα. Μια μέρα που τα παιδιά είχαν πάει στο πάρκο, ο Πατρίκ είχε πάει μια βόλτα, γιατί το ταξίδι ήταν κουραστικό. Εκεί κοντά υπήρχε ένα μαγαζί με παγωτά. Τα παιδιά λαχταρούσαν ένα. Η Χαρά πήγε να πάρει γι' αυτήν και για τους φίλους της. Εκεί συνάντησε τον Πατρίκ. Ο Πατρίκ άρχισε να της αραδιάζει γαλλικές λέξεις, ενώ η Χαρά τον κοίταζε σαν χάνος.

Ξαφνικά τον σταματάει και του λέει:

-Καλά, εσένα δεν σου έμαθαν οι γονείς σου να λες «γεια»;

-Α! Ωστε είσαι Ελληνίδα, ε;

-Τι; Μου αράδιαζες τόση ώρα αυτές τις βλακείες, ενώ μιλάς ελληνικά;

-Ναι, πού να ήξερα ότι είσαι Ελληνίδα;

-Εντάξει! Έστω μπορούσες να μου μιλήσεις αγγλικά, που τα ξέρουμε και οι δύο ...

-Τέλος πάντων, μπορείς να μου πεις πώς σε λένε;

-Εντάξει, μόνο και μόνο επειδή είμαι καλή. Με λένε Χαρά.

-Εμένα με λένε Πατρίκ και είμαι από τη Γαλλία.

-Ναι, αυτό το καταλάβαμε.

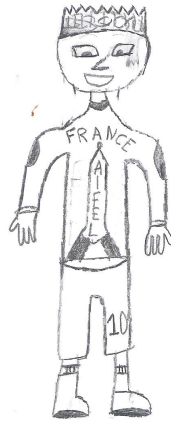
-Εμ ... μήπως ..., ε..., θες να γίνουμε φίλοι;

-Βέβαια, Πατρίκ!!! Αλλά για να γίνουμε φίλοι, πρέπει να σε δεχτούν και οι άλλοι φίλοι μου.

-Έχεις κι άλλους φίλους, τέλεια!

Τον πήγε στους φίλους της και τον σύστησε. Οι φίλοι της τον είδαν, τον έκριναν και τον καλωσόρισαν στην ομάδα. Ο Πατρίκ ήταν πλέον ένα μέλος της ομάδας. Ήταν πάρα πολύ χαρούμενος.

Αυτή ήταν η ιστορία που τα παιδιά γνώρισαν τον Πατρίκ. Τώρα, σίγουρα θα με ρωτήσετε πώς τα ξέρω όλα αυτά. Θα σας πω. Τα παιδιά μου τα διηγούνται. Ό,τι ακριβώς έκαναν, ό,τι ακριβώς είπαν. Να πως τα ξέρω όλα αυτά. Ελπίζω να μην βαρεθήκατε ακόμη, γιατί η ιστορία είναι ακόμα στην αρχή ...

Μια απρόβλεπτη εξαφάνιση

Τώρα, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, εγώ δεν πήγα ποτέ μου σχολείο. Δεν έμαθα γραμματική, αριθμητική και τα τοιαύτα. Βλέπετε, δεν σκέφτηκαν ακόμα οι άνθρωποι ένα σχολείο για σκύλους. Δεν χτίστηκε ακόμα το σκυλοσχολείο της γειτονιάς μου. Αλλά τα βασικά τα ξέρω, τόσα χρόνια που κάνω παρέα με ανθρώπους. Ξέρω να μετρώ καλά μέχρι το δέκα. Και σήμερα, πως μου 'ρθε αυτό, σκέφτηκα να τους μετρήσω και τους έβγαλα .... τέσσερις. Ας δοκιμάσω ξανά μήπως μπέρδεψα τα νούμερα. Έχουμε και λέμε, λοιπόν. Ένας ο Πατρίκ, δύο η Θέλμα, τρεις η Χαρά, τέσσερις ο Πέτρος. Πέντε ..... Ο Γιάννης λείπει ..... Μα πού πήγε ο Γιάννης; Και γιατί οι υπόλοιποι φίλοι της παρέας είναι τόσο ανήσυχοι;

- Πάω να δω τι συμβαίνει.
- Παιδιά, πού είναι ο Γιάννης;
- Νόμισα ότι θα ερχόσασταν μαζί.
- Δεν ξέρω.
- Τέλος πάντων. Πέτρο, πάρ' τον τηλέφωνο.
- Εντάξει, Χαρά.
- Μα πού μπορεί να είναι;
- Δεν ξέρω.
- Μήπως πήγε διακοπές;
- Δεν απαντάει.
- Ίσως κοιμάται.
- Στις έξι το απόγευμα;
- Θα βάλω αφίσες.
- Πολύ καλή ιδέα, Πέτρο. Θα σε βοηθήσω κι εγώ.

- Ωραία, πάμε!
- Ε, Πέτρο, αυτό δεν είναι το ρολόι του Γιάννη;
- Ναι, έχεις δίκιο!
- Παιδιά, παιδιά, βρήκαμε το ρολόι του Γιάννη!
- Πάμε να βρούμε κι άλλα στοιχεία.
- Εντάξει, πάμε! Παιδιά, εσείς ψάξτε εδώ, εγώ κι η Θέλμα θα πάμε εκεί που βρέθηκε το ρολόι.
- Εντάξει!

Πρόκειται για απαγωγή;

Με λένε Γιάννη. Αυτό τώρα θυμάμαι για μένα. Προσπαθώ να καταλάβω πού βρίσκομαι, μα άκρη δεν βρίσκω. Ποιος μ' έφερε εδώ, πού βρίσκομαι; Γιατί είναι τόσο σκοτεινά γύρω μου; Πόσες ώρες βρίσκομαι εδώ κλεισμένος; Πού είναι οι φίλοι μου; Και γιατί οι καρποί των χεριών μου είναι δεμένοι με σπάγκο; Δεν μπορώ τίποτα να θυμηθώ, αλλά ανησυχώ. Ανησυχώ πολύ. Άχνα δεν ακούγεται τριγύρω. Ησυχία και σκοτάδι. Φοβάμαι για τη ζωή μου. Άραγε αν φωνάξω, θα με ακούσει κανένας ή θα χειροτερέψω την κατάσταση; Κι ο Πεινάλας; Κι αυτός άφαντος ... Κι όχι τίποτα, ποιος την ακούει τώρα τη μαμά, που θα μου βάλει τις φωνές κι από πάνω που εξαφανίστηκα. Για να προσπαθήσω να κινηθώ. Να δω αν υπάρχει σ' αυτό το μέρος καμιά χαραμάδα, κανένα παράθυρο για να ξεφύγω ...

-Ωχ! Ακούω φωνές, νομίζω πως κάποιος έρχεται, θα κάνω τον αναίσθητο για να μην καταλάβουν ότι είμαι ξύπνιος.

-Το παιδί ξύπνησε;

-Όχι, αφεντικό.

-Καλά ρε, δε σου είπα να τον ξυπνήσεις, αν δεν ξυπνήσει μόνος του; Πέτρες έχεις στο κεφάλι σου;

-Συγνώμη, αφεντικό.

-Εγώ πάω να πιω έναν καφέ. Εσύ να τον ξυπνήσεις, να τον λύσεις και μετά πες του να σου πει το τηλέφωνο του σπιτιού του.

-Μάλιστα, αφεντικό. Αυτός ο τύπος μού τη σπάει πάρα πολύ, όλο το παίζει μάγκας και συνέχεια με διατάζει.

-Τι είπες, ρε γελοίο!

-Αφεντικό! Νόμιζα ότι είχες φύγει.

-Άμα σε πιάσω από το αυτί ...

-Α! Α! Με πονάς! Μη! Μη!

-Τώρα θα σε πάρω και θα σε πάω έξω, να σε ακούει όλος ο κόσμος.

-Ουφ. Επιτέλους έφυγαν, και πριν τον πιάσει από το αυτί με έλυσε. Τι κουτός. Να! Ένα παράθυρο θα προσπαθήσω να φύγω και να γυρίσω πίσω στο σπίτι. Βγήκα. Τώρα πρέπει να τρέξω για να γυρίσω στο σπίτι μου.

-Ει. Μικρέ. Γύρνα πίσω αμέσως!

-Ωχ! Με βρήκε το «αφεντικό», πρέπει να του ξεφύγω .

- Έλα εδώ πέρα, μικρό νιάνιαρο.

-Ποιόν είπες νιάνιαρο, ρε ψηλέ μουστάκια.

-Σ έπιασα. Πολύ με κούρασες σήμερα.

-Θα σε κλοτσήσω!

- Ναι! Καλά! Θέλω να σε δω να το κάνεις .
- Πρόσεχε τι εύχεσαι!
- Αου. Στο καλό σου, μικρό νιάνιαρο.
- Γιάννη με λένε, ρε μουστάκια.
- Γύρνα πίσω μικρέ, θα το μετανιώσεις!
- Ναι, ότι πεις.
- Τώρα θα δεις.
- Επιτέλους ένας αστυνόμος. Κύριε αστυνόμε, αυτός ο κύριος

...

- Δεν χρειάζεται να μας πεις άλλα, μικρέ. Σ' έπιασα, κακούργε.
- Θα το μετανιώσεις, μικρέ!
- Θα τα πεις όλα στον δικαστή, Μαύρο Πιστόλι!
- Ξέρετε το όνομά του;
- Φυσικά, μικρέ. Είναι από τους πιο άγριους ληστές και αρχηγός της σπείρας Α.Α.Τ.Μ.
- Τι θα πει αυτό πάλι;
- Απαλλάξτε με από τον μικρό.
- Μη μιλάς εσύ, τώρα θα σε πάω στον ανακριτή. Και όσο για σένα, μικρέ, θα σε πάω σπίτι σου. Ποια είναι η διεύθυνσή σου;
- Μεγάλου Αλεξάνδρου 16.
- Εντάξει, πάμε λοιπόν.
- (Μετά από 15 λεπτά)
- Γιάννη! Δόξα τω Θεώ, γύρισες πίσω, ανησυχήσαμε πολύ για σένα. Πού ήσουν και χάθηκες από κοντά μας;
- Μεγάλη ιστορία, μαμά. Μεγάλη ιστορία.
- Γιάννη. Σε παρακαλώ, πες μου πού ήσουν.
- Καλά, αλλά δε θα το πεις στον μπαμπά.
- Καλά.

-Εκεί που περπατούσα για να πάω στο σπίτι του Πέτρου, κάποιος τύπος μου έριξε υπνωτικό αέριο και έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν ξύπνησα, βρισκόμουν σε μια σκοτεινή αποθήκη δεμένου. Κάποια στιγμή , ο βοηθός ενός μουστάκια ήρθε και με έλυσε. Αλλά αυτός ο βοηθός, ήταν πολύ κουτός και, αφού με έλυσε, άρχισε να μουρμουρίζει βρισιές για τον μουστάκια. Ο μουστάκιας όμως τις άκουσε και τον έβγαλε έξω, αφού με είχε λύσει. Έτσι, βρήκα την ευκαιρία, βγήκα από ένα παράθυρο και ήρθα σπίτι.

- ΟΚ. Να προσέχεις άλλη φορά. Τώρα ύπνο.

Ο Γιάννης πήγε για ύπνο, κοιμότανε βαθιά μα, ξαφνικά, ένας δυνατός θόρυβος τον ξύπνησε. Αφού άνοιξε τα μάτια του κατάλαβε πως δεν βρισκόταν πια στο κρεβάτι του, αλλά σε ένα τεράστιο κουτί που κάτι το κινούσε. Προσπάθησε να φωνάξει βοήθεια, μάταια. Κανείς δεν τον άκουγε. Ο Γιάννης φοβόταν και κρύωνε. Ανησυχούσε για το πού θα τον πήγαινε αυτό το κουτί. Ήθελε τους

φίλους του, τον Πέτρο, τη Χαρά, τη Θέλμα και τον Πατρίκ. Άραγε
θα τους ξανάβλεπε ποτέ; Και τι ήθελαν απ' αυτόν;

Ωρα για δράση!

-Παιδιά, κάτι πρέπει να κάνουμε για να βοηθήσουμε τον Γιάννη ..., είπε σπαρακτικά ο Πατρίκ.

-Ναι, τώρα που βρήκαμε εκείνο το πεταμένο χαρτάκι στο μπουφάν του, πρέπει να δράσουμε γρήγορα ..., συμφώνησε η Θέλμα.

-Να κάνουμε κάτι, αλλά τι; Πώς θα μπορέσουμε να δικαιολογήσουμε την παρουσία μας εκεί; αναρωτήθηκε η Χαρά.

Ο Πεινάλας είχε ανοίξει δυο θεόρατα αυτιά και δυο πελώρια μάτια και, πλησιάζοντας την παρέα, προσπαθούσε να μυριστεί κι αυτός μαζί της κάποια λύση.

-Λοιπόν, ακούστε τι σκέφτηκα. Ακούστε καλά το σχέδιό μου, είπε αποφασιστικά ο Πέτρος και οι υπόλοιποι της παρέας γύρισαν προς το μέρος του για να μάθουν τι πέρασε από το μυαλό του αγαπημένου φίλου τους.

-Αφού ξέρουμε πού βρίσκεται, θα ζητήσω από τον μπαμπά μου να μας μεταφέρει με το αυτοκίνητό του στο μέρος όπου έγραφε το χαρτάκι. Μαζί μας, όμως, θα πρέπει να πάρουμε και την αστυνομία. Αυτή θα συλλάβει τους απαγωγείς κι εμείς θα ελευθερώσουμε τον Γιάννη. Νομίζω πως είναι καλή ιδέα, εσείς τι λέτε;

-Πολύ καλή η ιδέα σου, Πέτρο, συμφώνησε η Χαρά.

-Καλή ιδέα, αλλά μπορεί να έχουν καταλάβει ότι προσπαθούμε να τον ελευθερώσουμε και να τον έχουν πάρει από 'κει, απάντησε ο Πατρίκ.

-Δε νομίζω, ας προσπαθήσουμε και, αν αποτύχουμε, θα οργανώσουμε καλύτερο σχέδιο, είπε η Θέλμα.

Τα παιδιά πήγαν στο σπίτι του Πέτρου και ρώτησαν τον πατέρα του αν μπορεί να τους μεταφέρει στην αποθήκη, όπου κρατούν τον Γιάννη. Εκείνος τους ρώτησε τι έχουν στο μυαλό τους. Του εξήγησαν το σχέδιο και μαζί με την αστυνομία κατευθύνθηκαν στην αποθήκη.

-Δεν βλέπω καμιά χαραμάδα ή κανένα παράθυρο για να μπούμε μέσα, είπε ανήσυχος ο Πατρίκ.

-Ούτε κι εγώ, αλλά πάμε και από την άλλη πλευρά να δούμε αν υπάρχει καμιά πόρτα, είπε η Χαρά.

-Ελάτε, παιδιά, φώναξε ο μπάρμπας του Πέτρου, βρήκα μια ανοιχτή πόρτα εδώ πέρα.

Πέντε αστυνομικοί, ο μπαμπάς του Πέτρου και τα τέσσερα παιδιά μπήκαν μέσα και βρήκαν τον Γιάννη δεμένο. Τα παιδιά έλυσαν τον σοκαρισμένο από τα γεγονότα Γιάννη, και μαζί με τον μπαμπά του Πέτρου τον οδήγησαν στο σπίτι του. Οι γονείς,

ανακουφισμένοι από την επιστροφή του, του έκαναν πολλές ερωτήσεις, αλλά, αν και σοκαρισμένος, τους εξήγησε τι συνέβη. Εν τω μεταξύ, η αστυνομία δεν μπόρεσε να συλλάβει τους απαγωγείς, διότι αυτοί είχαν καταλάβει ότι τους κυνηγούσαν και το έσκασαν από την πίσω πόρτα. Τα παιδιά, περνούσαν ξέγνοιαστες στιγμές χαράς και παιχνιδιού, όμως τα προβλήματά τους δεν είχαν ακόμη τελειώσει ...

Το μυστήριο συνεχίζεται

Όλα καλά, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Όλα πήγαν κατ' ευχή. Η παρέα επέστρεψε ολόκληρη στη βάση της. Όλοι ήταν πάλι μαζί. Ο Γιάννης ήταν πια ελεύθερος και μαζί με τους φίλους του όπως παλιά. Όμως κάτι πάλι είχε συμβεί, κάποιος πάλι έλειπε. Πρώτη το διαπίστωσε η Θέλμα, στο σπίτι του Πατρίκ, όπου είχαν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν την επιστροφή του Γιάννη:

-Ο Πεινάλας βρε παιδιά. Κάπου ξεχάσαμε τον Πεινάλα! Ή μήπως δεν τον ξεχάσαμε; Αλήθεια πού βρίσκεται ο Πεινάλας;

-Ωχ! Πού βρίσκομαι; Είμαι στον παράδεισο;

-Όχι, βρίσκεσαι έξω από το ζαχαροπλαστείο «La petite patisserie».

-Δηλαδή είμαι έξω απ' τον παράδεισο!!! Εσύ ποια είσαι;

Ένα ατύχημα με αίσιο τέλος

Μόλις έφτασε ο Πεινάλας στο σπίτι της Χαράς, τα παιδιά έμειναν έκπληκτα να τον κοιτάζουν με ανοιχτό το στόμα.

-Καλά, τι έπαθες Πεινάλα, είπε η Θέλμα .

-Είσαι ντυμένος μες στα ροζ, συνέχισε ο Γιάννης.

Το πόσο πολύ ήθελα να τους απαντήσω, δε λέγεται. Αλλά δυστυχώς δεν μπορούσα, γιατί είμαι σκύλος. Αφού μου έβγαλαν εκείνα τα ρούχα και με έπλυναν, κάθισαν να παίξουν ένα επιτραπέζιο, ενώ εμένα μου έβαλαν να φάω σε ένα μπουλ σκυλοτροφή. Μετά από λίγη ώρα ο Πατρίκ είπε πως έπρεπε να φύγει γιατί είχε προπόνηση στο καράτε. Έτσι τα παιδιά τον αποχαιρέτησαν και πήγαν να συνεχίσουν το παιχνίδι τους .

Μετά από περίπου δύο ώρες, καθώς παρακολουθούσαν μια ταινία, η Χαρά το συνειδητοποίησε πρώτη:

-Καλά πού είναι ο Πατρίκ; Συνήθως η προπόνηση του κρατάει μόνο μια ώρα.

-Όντως, θα έπρεπε να είχε γυρίσει, είπε ο Πέτρος .

-Ε, μπορεί να πήγε με τον μπαμπά του μια βόλτα. Δεν έγινε και τίποτα, είπε ο Γιάννης. Όμως επειδή πεινάω, πάμε να τσιμπήσουμε κάτι;

Τα υπόλοιπα παιδιά συμφώνησαν. Καθώς έτρωγαν λίγο παγωτό, έριξαν μια ματιά στις ειδήσεις που έβλεπαν οι γονείς της Χαράς. Εκείνη τη στιγμή έδειχνε για ένα ατύχημα που είχε γίνει.

-Έι! Αυτό το αυτοκίνητο που τράκαρε με το άλλο δεν είναι του μπαμπά του Πατρίκ; ρώτησε ο Πέτρος.

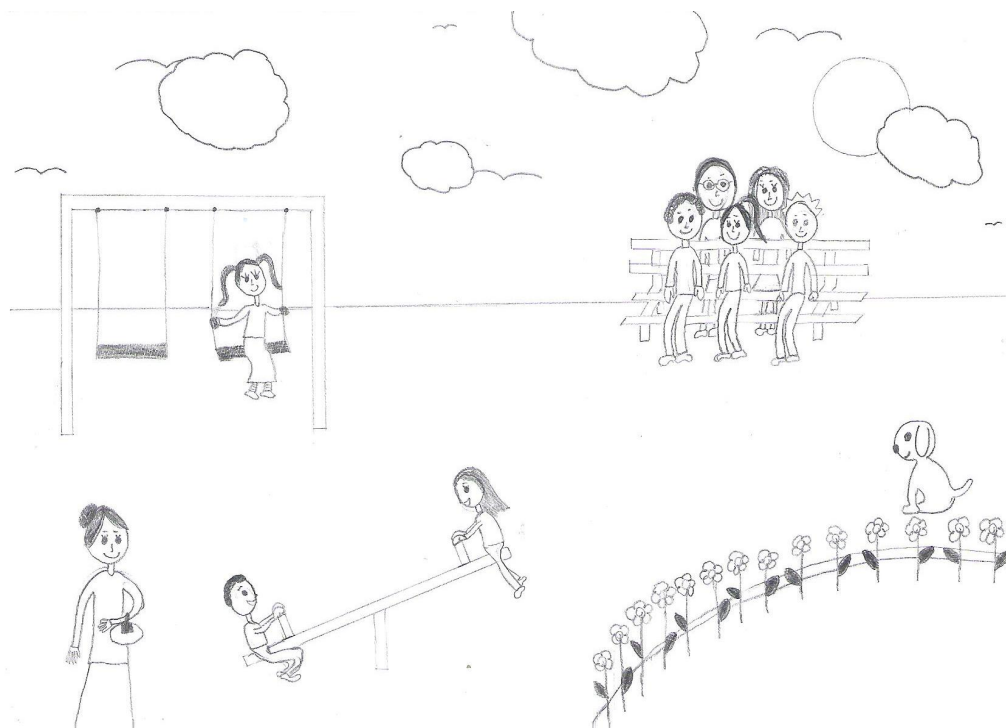
-Ναι! Τώρα το παρατήρησα, είπε ο Γιάννης. Και αναφέρει πως μέσα σε αυτό ήταν ένα εντεκάχρονο παιδί και ο πατέρας του. Πάμε γρήγορα στο νοσοκομείο!

Όταν έφτασαν, η μαμά του Πατρίκ ήταν εκεί μαζί με τον Πατρίκ.

-Γεια σας παιδιά, είπε ο Πατρίκ. Εγώ δεν έπαθα τίποτα απ' το τρακάρισμα, επειδή φορούσα ζώνη. Ο πατέρας όμως δε φορούσε κι έτσι έσπασε το χέρι του.

Μετά από αρκετή ώρα οι πέντε φίλοι γύρισαν στο σπίτι. Οι μέρες κυλούσαν κανονικά, μετά από λίγο καιρό το χέρι του μπαμπά του Πατρίκ ήταν καλά και έτσι όλα ήταν όπως παλιά.

Έτσι περνούσαν οι μέρες, οι μήνες, και τα χρόνια. Αυτοί οι πέντε φίλοι, ο Γιάννης, Ο Πέτρος, Ο Πατρίκ, η Χαρά και η Θέλμα, έμειναν ενωμένοι για πάντα!

□

(Λευτέρης, Ιωάννα, Κωνσταντίνος, Δήμητρα)

ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Το βιβλίο αυτό το έγραψαν τα παιδιά της πέμπτης τάξης του 4^{ου} Δημοτικού Σχολείου Πυλαίας, κατά τη σχολική χρονιά 2012-2013, στο πλαίσιο του προγράμματος Φιλαναγνωσίας. Η διάρκεια συγγραφής του ήταν λίγο πάνω από τρεις μήνες. Επίσης, τα ίδια αυτά τα παιδιά το εικονογράφησαν, φτιάχνοντας ωραία σκίτσα και ζωγραφιές. Τα είκοσι τέσσερα παιδιά της τάξης είχαν χωριστεί σε έξι ομάδες, ξεκινούσε η κάθε ομάδα την ιστορία και, τελειώνοντας την ενότητα, την έδινε σε άλλη ομάδα για να την συνεχίσει. Αυτό σημαίνει ότι το βιβλίο που διαβάσατε είναι καρπός μιας συλλογικής προσπάθειας. Τα ονόματα που διακρίνατε στο τέλος των ιστοριών, είναι εκείνοι που ολοκλήρωσαν την ενότητα, με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο. Θα αναφέρουμε ακόμα μια φορά τα ονόματα των μικρών συγγραφέων για να μείνουν στην ιστορία, με τη σειρά των ιστοριών τους στο βιβλίο: Αντιγόνη Θ., Γιώργος Π., Μαρία Μ., Γιώργος Α., Νεφέλη Κ., Λευτέρης Ξ., Μαριτίνα Κ., Αποστόλης-Κλειβίς Μπ., Πάνος Κ., Κατερίνα Σ., Χρήστος Κ., Αναστάσης Κ., Μαρία Σ., Ιωάννης Ε., Μαρία Κ., Βασίλης Κ., Άγγελος Γ., Έλενα Χ., Στέλιος Σ., Αλεξάνδρα Σ., Λευτέρης Χ., Ιωάννα Χ., Κωνσταντίνος Λ. και Δήμητρα Π.. Ο δάσκαλος του τμήματος, Παναγιώτης Γούτας, είναι περήφανος που συνεργάστηκε μαζί τους εμπυχώνοντάς τους και δίνοντάς τους κάποιες ιδέες. Είναι απόλυτα σίγουρος πως, όταν θα μεγαλώσουν, κάποια απ' αυτά τα παιδιά (γιατί όχι και όλα;) θα γράψουν και κάποιο βιβλίο για ενήλικες ή, αν το προτιμούν, βιβλία για μικρά παιδιά. Αλλά ακόμα κι αυτό να μη συμβεί ποτέ, το σίγουρο είναι ότι η λογοτεχνία κέρδισε σίγουρα είκοσι τέσσερις φανατικούς αναγνώστες.

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ

Πέντε παιδιά, μια περιπέτεια και αμέσως μετά ... Τέσσερα παιδιά!!! Η Θέλμα, η Χαρά, ο Γιάννης, ο Πέτρος, ο Πατρίκ και ... ο Πεινάλας, το γλυκό σκυλάκι της παρέας, βρίσκονται αντιμέτωποι με ατέλειωτες περιπέτειες για να σώσουν τον φίλο τους. Ποιον απ' όλους όμως; Α, αυτό δεν τον αποκαλύπτουμε αμέσως. Θα το ανακαλύψετε μόνοι σας, με τη διαδικασία της ανάγνωσης. Ένα είναι πάντως σίγουρο: Αυτό το βιβλίο θα σας συναρπάσει. Εάν, φυσικά, σας αρέσει η περιπέτεια, η δράση και η αγωνία.

